

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 15 / CI / 12.05.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CI\15CI\

Fitxer 15CI1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de la Infància

Sessió 15, dimarts 12 de maig de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Anna Feliu i Moragues

Sessió 15 de la CI

La sessió de la Comissió de la Infància (CI) s'obre a ****. Presideix Anna Feliu i Moragues, acompanyada de la vicepresidenta, Lorena Roldán Suárez, i de la secretària, Beatriz Silva Gallardo. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Mario García Gómez](#), [Antoni Poyato Rodríguez](#), [Mónica Ríos García](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Jordi Fàbrega](#) i [Sabaté](#), [Rosa Jové](#) i [Montañola](#) i [Sònia Martínez](#) i [Juli](#), pel G. P. de Junts; [Carles Campuzano](#) i [Canadés](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Najat Driouech Ben Moussa](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Montserrat Berenguer Messeguer](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [María Elisa García Fuster](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de l'associació Stop Bullying davant la Comissió de la Infància per a informar sobre les tasques, iniciatives i demandes de l'entitat (tram. 357-00623/15).
2. Compareixença d'una representació de la Plataforma d'Infància de Catalunya davant la Comissió de la Infància per a presentar l'informe sobre salut mental i benestar emocional en la infància i adolescència (tram. 357-01138/15).
3. Control del compliment de la Resolució 392/XV, sobre uns entorns escolars segurs i saludables (tram. 290-00345/15).

La presidenta

Anem a iniciar aquesta Comissió d'Infància. I en primer lloc, demanaria als grups, si tenen alguna substitució que vulguin fer constar. Grup de Junts...

Rosa Jové i Montañola

Sí, el diputat Canadell substituirà el Jordi Fàbrega, no tot l'estona, ja ho direm després, però de moment sí.

La presidenta

D'acord. Alguna substitució més? *(Pausa.)* No?

Compareixença d'una representació de l'associació Stop Bullying per a informar sobre les tasques, iniciatives i demandes de l'entitat

357-00623/15

Doncs a continuació, aniríem al primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença d'una representació de l'associació Stop Bullying davant d'aquesta comissió per informar sobre les tasques, iniciatives i demandes de l'entitat. Aquesta compareixença tenim que és online, i tenim a la compareixença ja a punt, que és la senyora Mònica Martínez i ho farà per un temps màxim de vint minuts. D'acord? Doncs, endavant.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Mònica Martínez (representant d'Stop Bullying)

Gràcies. Bona tarda. Moltes gràcies per convidar-me avui a aquesta compareixença davant de la Comissió de la Infància del Parlament de Catalunya. Vaig a compartir la meva exposició. Molt bé. D'acord. Aleshores, sobretot, comencem una miqueta explicant això. Comparec avui com a psicòloga i mediatora, però sobretot com a professional que treballa directament amb infants i adolescents, famílies i en l'àmbit de la convivència, la prevenció i la intervenció davant de situacions de l'assetjament escolar. També comparec com a creadora del projecte Stop Bullying, des d'on desenvolupem una feina d'accions de sensibilització, prevenció, mediació i acompanyament a centres educatius, també com a famílies i menors.

Aleshores, comencem explicant una mica el fenomen que estem veient últimament a les escoles. En principi, el fenomen està canviant molt. Des de la pràctica clínica, podem observar després, des de la pràctica educativa i des de la preventiva, un canvi en el tema del fenomen relacionat amb les pantalles, perquè fa uns anys, moltes situacions d'assetjament escolar apareixien principalment durant l'adolescència i normalment, quan hi havia un possible cas d'assetjament escolar, aquest sorties de l'escola quan tocaven el timbre i això desapareixia. Ara no, ara són vint-i-quatre hores en què moltes famílies preocupades i joves pateixen cada dia. Els infants també tenen aquest accés als dispositius digitals i cada vegada més apareix això i provoca que molts conflictes ja no es queden únicament dintre de l'aula, sinó que es persegueixen vint-i-quatre hores.

Hi ha un augment bastant considerable del ciberassetjament, perquè després aquest assetjament continua per les xarxes socials o per dispositius com, per exemple, WhatsApp o missatgeria instantània. El conflicte continua inclús fins a casa. Als grups de missatgeria, cada vegada hi ha més famílies que ens arriben a l'associació preocupats per com poden regular tot això de les pantalles, com poden protegir els seus infants i sobretot demanant consells de com poden educar per la regulació d'aquestes pantalles i d'aquests espais socials i digitals.

Tenim també dificultats de detecció precoç. Què vol dir? Que cada vegada el fenomen de l'assetjament escolar es va desenvolupant més en primerenques. Abans estava entre els dotze i tretze anys, i ara cada vegada tenim més casos de nens i nenes a partir dels set i vuit anys. Això pot ser que sigui, probablement pot estar causat per les pantalles i tot aquest espai que tenim actualment. Això fa que molts infants visquin una exposició emocional pràcticament constant i que tot aquest estat emocional es vagi agreujant i preocupant més les famílies.

Dades que podem tindre a nivell de Catalunya. Les dades també ens indiquen que no estem davant de casos aïllats. Per exemple, a Catalunya podem contemplar mil cent noranta-quatre possibles casos de violència contra l'alumnat, com ens indica el registre de violències la Reva. Aquest curs, per exemple, s'han registrat aquests mil cent noranta-quatre possibles casos de violència de primària a Catalunya. Estem parlant de primària, no de secundària. Això volia explicar-ho una mica perquè clar, cada vegada els casos comencen més aviat. Llavors, la importància d'aquesta prevenció. El curs passat, per fer-nos una mica reflex de les dades, estàvem en 1.684 casos registrats. Llavors, sembla que aquest any continuem una mica en aquesta línia, no estem trobant grans millores.

Paral·lelament, organismes internacionals, com pot ser la UNESCO, ens diuen, ens indiquen que aproximadament un de cada cinc estudiants ha patit situacions d'assetjament escolar, mentre que l'Organització Mundial de la Salut alerta també de l'augment de les situacions de violència online entre joves. En comptes..., sí que s'estan fent moltes dinàmiques per sensibilitzar tot el que seria l'assetjament escolar i el ciberbullying, però trobem que la tendència observada encara no està frenant gaire l'impacte.

Tendència observada podríem dir que el ciberassetjament i els conflictes digitals actualment apareixen cada vegada més en edats primerenques. Tot i que molts estudis se centren especialment en l'adolescència, des de la pràctica professional observem això clarament, que el fenomen està baixant en dades d'edat. Nosaltres des de l'Associació d'Stop Bullying ens tenim bastant preocupats d'aquestes dades. I, sobretot, cada vegada més famílies amb edats més primerenques que busquen ajuda.

L'impacte emocional de l'assetjament escolar o el ciberassetjament, això sobretot, què trobem en la part clínica? Ara anem una mica amb la part clínica observada i relacionada i de la part de l'educació, dels centres educatius. L'impacte emocional que pot haver-hi en els nostres joves és que cada vegada augmenten els casos d'ansietat. Amb aquesta ansietat, totes les conductes autolesives, baixa autoestima de retruc, l'aïllament social. Normalment els nens i nenes que pateixen assetjament escolar tenen un aïllament social i una fòbia social bastant pronunciada. Les somatitzacions. El primer indicador que té un nen o una nena quan no volen anar a l'escola és això, somatitza, té mal de panxa, mal de cap, i cada vegada això pot desembocar en problemes de salut mental a llarg termini.

Com he remarcat abans, també les autolesions. Per relaxar el que seria l'ansietat comencen amb autolesions i ideació suïcida i por d'anar a l'escola. De vegades ja no és por d'anar a l'escola sinó fòbia. Moltes vegades hi ha famílies que ens comuniquen que no saben què fer ja perquè el nen o la nena pugui anar a l'escola. I sentiments d'indefensió, o sigui, l'acompanyament amb la gent jove quan té un problema d'abús o de violència, normalment tenen aquest sentiment d'indefensió. Que passi el que passi, aniran a l'escola o pel carrer, els trobaran aquests possibles assetjadors i els assetjaran.

Les famílies necessiten ser escoltades. Per què? Perquè tenen una sensació d'impotència. No ens ficarem aquí en judicis, però sí que tenen aquesta sensació...

Fitxer 2

d'ara què fem. De vegades no troben els espais per ser escoltades. Moltes vegades no tenen les eines, ni a nivell de competència, de les competències per al que seria, per exemple, el ciberassetjament, la competència de poder abordar totes aquestes eines amb el que serien digitals. Sí que m'arriben moltes famílies amb la preocupació que s'activen molt tard els protocols i que tenen dificultat per trobar aquests circuits. Nosaltres fem un acompanyament sempre des de la imparcialitat i acompanyant les famílies als centres educatius.

Què vol dir? Que des de la mediació nosaltres intentem ser imparcials i acompanyar tant els centres educatius com les famílies i, sobretot, la protecció amb l'infant que

pugui estar patint l'assetjament. Inclús amb l'assetjant també fem acompanyaments. Tenen les famílies també molta por de represàlies, de poder, potser, investigar una mica el que li estigui passant amb el seu fill i ara amb la diversitat que n'hi ha, moltes vegades m'arriben amb casos que no saben què fer exactament perquè, de vegades, els seus fills es tornen al final agressors perquè no són escoltats i no tenen aquest espai per poder expressar-se. Desgast emocional familiar moltíssim, perquè no troben espais tampoc per poder explicar i, moltes vegades, hi ha molt de negacionisme. Negacionisme que això pot estar passant.

Sabem que és un tema delicat i que quan s'obre una investigació d'aquesta característica i aquesta casuística no és cosa fàcil però sí que és un desgast molt *heavy* per la família en si. Tenen dificultats de coordinació. Quantes vegades n'hi ha famílies que no tenen les habilitats per enviar correus electrònics, per ficar-se en contacte amb l'equip directiu, per gestionar tot el tema emocional, perquè hi ha molta ràbia, hi ha molta indefensió també per moltes famílies i també molta por per les represàlies. Llavors n'hi ha dificultats de coordinació. Sempre em trobo en molts casos que no saben ben bé per on anar ni per on començar.

I molta necessitat d'espais d'escolta. Sí que anem tots molt atrafegats, amb moltes presses, però jo crec que quan hi ha la protecció d'un infant pel mig, un ha de tindre i donar aquests espais a la família, als nens i als adolescents perquè puguin gestionar totes aquestes necessitats d'espais segurs d'escolta. Perquè sí que és cert que moltes vegades ens oblidem d'aquesta escolta activa, de poder escoltar la família, de poder agafar una mica el conflicte amb una mica de «carinyo» i intentar solucionar i buscar solucions que siguin positives per totes les parts.

El ciberassetjament no descansa. Ara tenim estudis que diuen que a partir dels vuit anys moltes vegades dins d'aquests missatges i d'aquestes pantalles comencen a interactuar els nostres joves. Llavors, quan un jove o una jove amb certa edat comença a tindre aquests missatges ofensius, aquests missatges que els fa un obstacle per tindre una vida social amb els iguals, no poden tindre ben bé una vida sana. Parlem de salut, de salut mental i parlem d'una salut social i de poder estar dintre el grup. Llavors apareixen molts missatges ofensius i és molt fàcil enviar missatges ofensius dintre de les xarxes o dintre dels dispositius.

Després, el ciberassetjament també deixa aquesta taca d'exclusió digital. Moltes vegades els joves fan el que seria l'assetjament social com excloent dels grups de missatgeria els altres adolescents i a partir d'aquí això fa patir molt quan tu ets adolescent i potser vols formar part d'un grup. No els conviden a aniversaris, no els conviden a festes. Els tenen aquesta exclusió digital i avui en dia aquesta exclusió digital és una exclusió també social.

La difusió d'imatges. Estem molt preocupats dintre l'associació amb famílies que venen amb imatges rebudes, modificades per IA, per la intel·ligència artificial. Aquestes imatges sense consentiment explícit d'un tercer i més en un menor, en què una vegada està dintre de les xarxes ja mai més es pot recuperar i és molt difícil de poder recuperar aquestes imatges. Difusió d'imatges moltes vegades amb contingut explícit que no hauria d'haver-se ficat a les xarxes. Llavors necessitem molt recolzament per poder desenvolupar plans d'acció de com gestionem tot això.

Després, el ciberassetjament també porta molta humiliació pública. Amb aquestes imatges imagineu que un grup d'amics, de companys de classe comencen a tindre aquesta fotografia, la comencen a publicar i comencen a humiliar algú públicament. O li canvien la cara amb alguna imatge, i hi fiquen la d'un tercer i després comencen a humiliar-lo amb imatges.

Després, sobretot, grup de missatgeria i aquestes gravacions moltes vegades de baralles, violència entre menors. Ara estem rebent moltes imatges del grup de missatgeria potser pegant un nen, actuant amb violència física amb un nen amb discapacitat. Això moltes vegades ho hem vist. O una baralla entre nenes que comencen a pegar-se i els altres engresquen que continuïn. Inclús també aquests mites que es fan, aquests reptes que es fan, de a veure qui pega més fort un tercer i després ho fan passar per les missatgeries o per les xarxes. Tot això reflecteix moltes vegades aquesta manca de no descansar, de no descansar del possible fet d'estar sent perseguit constantment.

Després l'anonimat, no saber exactament qui està manipulant aquesta fotografia, aquest vídeo o qui està realment agredint un tercer o amb un grup d'altres amics, que també s'ha donat. De vegades l'agressor o l'agressora en aquest cas pot ser que siguin dos, tres o quatre. I el ciberassetjament també té aquesta exposició

constant i l'impacte d'aquestes vint-i-quatre hores, tres-cents seixanta-cinc dies a l'any. Imagineu quin impacte pot tindre això per la salut mental dels nostres infants i adolescents.

Què està funcionant actualment? Bé, jo us explico que nosaltres anem a fer tallers de sensibilització i prevenció a moltes escoles i destinem els nostres recursos a anar a treballar amb infantojuvenil de totes les edats. Què està funcionant molt bé actualment? Doncs l'educació emocional. Ens queda molt per fer. Pensem que a nivell de societat, parlem a nivell de societat, tenim, hem fet molta feina i realment encara ens queda molt per fer.

Mediació entre iguals. Jo, per exemple, soc psicòloga i soc mediatra i la mediació entre iguals dona eines als alumnes i als adolescents per poder resoldre ells sols els conflictes, cosa que no estem acabant d'ensenyar als nostres joves. Jo crec que si això ho poguéssim ensenyar quan tinguéssim la primera infància podríem prevenir moltíssims desacords o conflictes.

La detecció precoç. Moltes vegades només s'ha treballat, i hi ha dades que ho reflecteixen, que l'assetjament s'ha de fer a la segona ensenyança. Realment jo crec que hauríem de començar ja a les primeres edats per saber el mal que fa a un tercer aquest tipus d'actuacions. El treball amb les famílies funciona molt bé, perquè la família és on s'ha d'educar i s'ha de treballar des que són ben petits. La coordinació amb l'escola i la salut mental. Això és fonamental. S'està treballant des de salut mental la coordinació amb l'escola, però encara ens queda moltíssim a fer, encara ens queda moltíssim.

La cultura restaurativa. Quan tu a un nen o a un adolescent li has de fer un càstig, nosaltres aprenem ja del càstig que el tenim impregnat dins el nostre ADN. Una cultura restaurativa, de justícia restaurativa, estaria molt bé perquè els nens i nenes i adolescents poguessin aprendre a empatitzar amb els altres i sàpiguen els valors que té realment ser part de la societat i aquesta cultura per la pau.

Educació digital responsable. Sàpiguen en cada moment quines són les conseqüències de manipular o fer aquest tipus de conductes a uns altres. Sembla que de vegades, en aquestes edats, encara no ho tenen clar. I això estaria molt bé, començar a tindre aquesta educació digital més responsable. I espais segurs dins

dels centres, parlem dels centres educatius. Falta molt diàleg encara per treballar el tema del bullying. O sigui, encara estem veient que estem una miqueta a la línia.

Per finalitzar, sí que tinc el temps molt just, propostes que ens agradaria aportar-vos, exposar-vos. Més recursos preventius i de sensibilització. Formació específica pels professionals. Falta molta formació específica, encara. Protocols més àgils i efectius. Existeixen, però sembla que vas a una escola o a un institut i dius que han de desplegar el protocol i fa com una mica de por encara, encara hi ha reticències. Coordinació interdisciplinària. Més psicòlegs a les escoles. Falta molt per fer encara. Prevenció digital des de primària. Suport psicològic accessible per tots i totes les butxaques i escolta activa dels infants i les famílies.

Protegir la infància és responsabilitat de tots. No podem esperar a intervenir quan el dany ja és greu. I darrere de cada cas hi ha un infant que necessita ajuda. De veritat, simplement jo vull portar aquí una mica la veu de tots aquests joves i famílies que estan patint i que hem de posar una miqueta més de fil a l'agulla.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades. I ara, si voleu, aquí ha sigut la meua explicació i intervenció. Ara, si voleu, podem donar pas a les preguntes perquè m'agrada anar ben bé amb els tempos.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. I a continuació, com vostè bé diu, serà el torn dels grups parlamentaris per tal que puguin fer les seves corresponents preguntes. I en aquest cas, com a grup proposant, és el torn del grup del Partit Popular i té la paraula la diputada Montserrat Berenguer i Messeguer, per un temps de tres minuts.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, en especial, a Mònica Martínez per aquesta compareixença pel seu projecte d'Stop Bullying. Jo recordo quan me'n va parlar la primera vegada en aquella conversa informal entre col·legues psicòlegs, i la veritat que és un projecte que està funcionant i vaig valorar pertinent, perquè no podia passar desapercebut. Així que agraïments, Mònica, per la tasca que esteu fent a moltes escoles i instituts.

Sovint estem acostumats a escoltar diagnòstics, dades i millores un tant a un nivell més global, més generalista. I aquí és cert que amb Stop Bullying aterra casos, casos concrets, experiències, evidències i, per tant, la instància política tenim aquest deure d'escoltar i no minimitzar aquest problema que tenim a Catalunya. Perquè el bullying i assetjament escolar a Catalunya està assolint xifres rècords, més de tres mil. Tu has parlat, Mònica, de primària, ja incloc també la secundària. Més de tres mil situacions detectades durant el curs escolar 2025-2026, tant assetjament presencial com ciberassetjament, i el que s'ha dit, cada cop en edats més primerenques.

Voldria preguntar-te d'aquests registres existents, has fet referència al Reva, si aquestos registres són eficaços en la detecció de casos des del Departament d'Educació, o caldria fer algun canvi en aquest sentit a nivell de registre de casos d'assetjament escolar? I, d'altra banda, quines bones pràctiques serien prioritàries a implementar en els centres educatius per combatre amb la violència escolar? Hi havia la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situacions de...

Fitxer 3

Violència, teòricament, que és un equip molt especialitzat, que assessora, que dona suport als centres educatius per a l'abordatge, però les xifres no estan reduint-se i no acaben d'aflorar els casos, o quan afloren és el que hem dit, hi ha un infant amb un malestar emocional molt greu i ja hem arribat massa tard. Per tant, com podríem fer per aquesta prevenció més primerenca i quan un 64,4 per cent de l'alumnat ens està dient que és víctima d'algun tipus de violència avui dia?

Has parlat de la simptomatologia clínica, Mònica, com ens ocupa com a psicòlegs, l'aïllament, els danys, la intimidació, amenaces, la difusió de rumors que pot haver, però fins i tot a situacions ja més greus, de salut mental, fins i tot la correlació que està havent, també ha sortit aquí a la presentació, d'ideació suïcida. Per tant, com podem fer per trencar, és a dir, per no arribar ja a generar que sigui un problema de salut mental i quin treball s'ha de fer també amb aquella complicitat que està havent per part d'altres iguals cap a l'agressor, perquè l'agressor troba aquest suport dels seus iguals, aquesta complicitat que d'alguna manera fa que esdevingui més fort i

que aquell assetjament tingui major virulència. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Pel que fa a la formació, entenem que falta més formació especialitzada pels mestres, ho has dit clarament. Jo crec que aquí no hi ha res més a discutir. Falta formació a tots els mestres i professors i també has apuntat la presència que hi hagi més psicòlegs, la figura dels psicòlegs dins dels centres educatius,...

La presidenta

Anem acabant, diputada...

Montserrat Berenguer Messeguer

i més acompanyament a les famílies.

Moltes gràcies per tot; gràcies, Mònica.

La presidenta

Gràcies. A continuació, el torn del Grup Parlamentari de Junts i té la paraula la diputada Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, presidenta. Bona tarda i moltes gràcies, senyora Martínez, per la seva compareixença avui en aquesta comissió i també a l'associació Stop Bullying, per tota la tasca que fan per acompanyar les víctimes, formar docents, assessorar famílies i, sobretot, per posar també dades sobre aquesta realitat que moltes vegades s'invisibilitza. Des de Junts nosaltres també considerem que la lluita contra l'assetjament escolar ha d'incorporar la veu d'agents externs, especialitzats com ho són vostès, amb un paper reconegut, però també dotat de recursos. Aquesta feina que fem les administracions és necessària, però no suficient, i per això la seva col·laboració és tan important. Esperem que les propostes que ens ha fet avui i que puguem anar parlant es tradueixin en propostes legislatives i també en polítiques públiques.

I en aquest esperit li voldria fer algunes preguntes. La diputada també ha comentat les xifres oficials del Reva. Ens agradaria saber si vostè creu que reflecteixen la realitat del problema. I com a propostes també ha esmentat protocols més àgils i

efectius, i en aquest sentit ens agradaria saber si en la seva experiència d'assessorament en els centres educatius creuen que aquests protocols que hi ha actualment, els protocols del Departament d'Educació, si és que estan funcionant i si no estan funcionant, quines serien les principals mancances que detecten en l'aplicació pràctica, si separarien de l'assetjament el ciberassetjament. Entenem que hi ha algunes diferències.

També ens agradaria saber, perquè ha parlat vostè que a vegades passa molt de temps, se triga molt a rebre una resposta efectiva per part de l'Administració, quin seria el principal obstacle que vostès es troben i quina és la seva valoració, en la formació del professorat, en la detecció i la gestió de l'assetjament i també en el ciberassetjament, si creuen que aquest és suficient –ja en les propostes semblava que no–, i quines són les millores que vostès proposarien.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc, també em sumo els agraïments de les companyes que m'han precedit, la senyora Mònica Martínez per aquesta exposició i per situar-nos en una realitat que, ens agradi o no, sovint la tenim com invisibilitzada o potser no la volem veure prou. Aquí nosaltres al Parlament vam fer feina la passada legislatura amb altres companyes d'educació i vam treballar durant tota la legislatura un grup d'estudi amb experts sobre l'assetjament escolar o el ciberbullying, com així es diu. I vam aprovar unes conclusions les darreres de la passada legislatura i que, d'alguna manera, haurien de servir com a mínim per millorar la situació de moltes adolescents que pateixen aquest ciberassetjament o aquest bullying en clau general.

Nosaltres aquí ens agradaria plantejar diferents preguntes, que creiem que, un cop feta la seva explicació, creiem que seria interessant també escoltar què en pensa vostè o quina proposta té vostè referent a temes concrets. La primera pregunta que

li voldríem fer és si creu vostè que Catalunya necessita una estratègia nacional específica contra el bullying i el ciberbullying. Quines mancances detecta avui en la coordinació entre escola, serveis socials, salut mental i famílies? Considera que els protocols actuals, com també vostè ha explicat, són homogenis o depenen massa de la sensibilitat de cada centre educatiu?

I, a part d'això, ens agradaria saber quines tres mesures urgents reclamaria vostè avui que té l'oportunitat d'estar a la Comissió d'Infància del Parlament i que ens podria deixar com a mandat perquè les diputades portaveus d'Infància també ens la puguem fer nostra. I estaria bé si vostè ens pogués dir quines tres mesures urgents reclamaria avui des del Parlament que el Govern hauria d'impulsar. Nosaltres creiem que sovint es posa el focus en la convivència escolar, però no tant en les desigualtats, en el racisme, en la discriminació i en la vulnerabilitat social. I per això nosaltres volem també preguntar-li quin pes tenen aquests factors darrere de molts casos que segurament vostè també ha atès, d'assetjament escolar.

Nosaltres creiem que aquesta pot també ajudar-nos a tenir també aquesta resposta molt específica, perquè els estudis i els experts ens han assenyalat de manera molt clara que les dones o les nenes pateixen més aquest assetjament i si s'afegeix el factor d'origen, raça, etcètera, encara tenen més punts.

Moltíssimes gràcies i atenta a la seva resposta.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias, señora presidente. Gracias, señora Martínez, por su intervención. La verdad es que ha sido bastante interesante y esclarecedora. Comentarle que justo la pasada legislatura en la Comisión de Educación, VOX presentó una propuesta de resolución que solicitaba sacar a la luz la lamentable presencia real del acoso escolar, introducción de detección de bullying y tratamiento para su erradicación en la normativa de convivencia de los colegios, exigir que todos los colegios dispongan de un plan de prevención efectivo contra el acoso escolar, formar

exhaustivamente al profesorado sobre el acoso escolar, incluyendo los planes de estudio de los grados de magisterio, pedagogía y psicología, poner a disposición de los padres formación en las escuelas para que sean capaces de detectar un posible caso de acoso a sus hijos, disponer de un protocolo de intervención ágil y efectivo ante un posible caso de acoso escolar y aplicarlo con rigor y transparencia.

Promover campañas institucionales periódicas para sensibilizar a la sociedad contra el acoso escolar y publicar periódicamente y de forma accesible las cifras reales de acoso escolar que, como usted bien sabe, son bastante difíciles de encontrar. Lamentablemente, Junts, Esquerra, el Partido Socialista, los Comunes y la CUP consideraron que esto no era importante en aquel momento y votaron en contra de toda esta propuesta de resolución porque pensaban que en aquel momento no era algo para tratar ni era importante el acoso escolar.

Desde VOX, posiblemente porque uno de nuestros diputados es profesor de una escuela y ha estado muchísimo tiempo luchando de forma incansable contra el acoso escolar, estaba especialmente sensibilizado hacia este tema y, desde que entramos en el Parlamento de Cataluña hace seis años, estamos intentando luchar contra esta lacra. *(Veus de fons.)* ¿Se encuentra bien, señor diputado de Junts? *(Veus de fons.)* Es que lo veo..., vale.

En cualquier caso, es importante su testimonio hoy aquí porque ante la constante minimización del problema por parte de los grupos que en la legislatura pasada consideraron que esto no era importante y que votaban en contra de estas medidas que, como ve usted, no son medidas políticas, sino que son medidas con todo el sentido común del mundo, con pies y cabeza, pues hoy es especialmente importante su testimonio, la verdad, porque es el testimonio de una experta, que está explicando cuál es el problema real que están sufriendo los niños en nuestras escuelas.

Y la verdad es que preguntas no tengo ninguna, solamente darle las gracias porque por fin alguien llega y pone el punto sobre las íes.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el Grup Parlamentari dels... (*Remor de veus.*) Perdó, té la paraula diputada Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari dels Comuns.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Vull començar per agrair la compareixença de la senyora Martínez i de l'equip d'Stop Bullying, és la prova que és un repte que surt de les quatre parets del col·legi, que requereix expertesa i, sobretot, que requereix molta humanitat. Per tant, els voldríem agrair la seva feina incansable i també que siguin la veu de tantes famílies, perquè el que no s'anomena no existeix i aquesta visibilització també és un acte de justícia elemental.

Analitzant alguna de les qüestions que vostè plantejava, i també refrescant una mica el decàleg que vam presentar al seu moment, és cert que hi ha una realitat que hem d'afrontar sense prejudicis. I tot sovint els centres educatius no actuen amb mala fe. És a dir, que el problema no és tant la voluntat com, amb més freqüència de la que voldríem, el desconeixement. Molts docents es troben davant de situacions de maltractament extrem sense les eines, ni la capacitació específica per detectar-les o per poder-les gestionar. I això és el que fa que el centre acabi sent involuntàriament jutge i part. Quan no saps com intervenir, el sistema tendeix a la paràlisi o fins i tot a la minimització. Aquesta frase de, són coses de nens, que poden acabar tenint conseqüències devastadores per la víctima.

Per això, la formació que vostè plantejava ens sembla molt necessària. De fet, els plans d'estudi tant de magisteri com de psicologia haurien d'incloure elements d'aquestes característiques i pràcticament podríem parlar d'una urgència de caràcter estructural, perquè per exigir responsabilitat primer els hem de donar prou preparació per gestionar aquesta complexitat.

Però si parlem de bullying avui és cert que hem de parlar també de ciberassetjament. Després, al següent punt de l'ordre del dia, hi ha un informe de la Pincat sobre salut mental i agenda digital, que fa referència a uns percentatges d'alumnat de secundària molt i molt preocupants i que, a més a més, agreujat amb el fet que això efectivament trenca la barrera de l'escola i persegueix la persona dins de casa seva. Ja no és un refugi segur durant les vint-i-quatre hores del dia i, a més a més, amb

un biaix important de gènere, perquè l'ús compulsiu d'internet, segons aquest informe de la Pincat, afecta el trenta-dos per cent de les noies, que sovint busquen a la xarxa una validació que esdevé una trampa de malestar emocional.

Necessitem passar de la reacció a la prevenció real i l'educació emocional no pot ser un concepte teòric, sinó que ha de ser una pràctica viva des de l'etapa infantil i, sobretot, necessitem transparència i dades reals, no per assenyalar a ningú, sinó per entendre la magnitud del problema i posar-hi remei.

Alguna pregunta sobre l'acompanyament als centres davant d'aquest desconeixement. Quines mesures concretes es podrien adoptar perquè els centres no tinguin por a demanar ajut extern i deixin de sentir-se jutjats quan coneixen que tenen un cas de bullying? Sobre la prevenció des d'infantil, com consideren que s'hauria de treballar aquesta educació emocional? I acabo, presidenta. Formulo tres o quatre preguntes més i acabo. Parlaven de la participació d'agents externs als protocols. Com creieu que s'hauria d'articular aquesta figura externa? Davant de la dada que el trenta-dos per cent de les noies pateix aquest ús compulsiu, tenen previst algun programa específic que lligui la...

Fitxer 4

prevenció del ciberassetjament amb el reforç d'autoestima i pressió estètica?

I una última qüestió. Vosaltres, treballeu amb dades de constatació real, de quina és la situació, quina és la distància real que detecteu entre els casos que us arriben a vosaltres i els que finalment es reconeixen com a bullying?

Moltes gràcies i gràcies per la flexibilitat, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular – Defensem la Terra, amb la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, presidenta. Primer de tot, agrair també a la compareixent les explicacions que ens ha donat i la feina que fan des de la seva entitat. Volia fer una reflexió inicial,

i és que crec que és important compartir que l'assetjament escolar no parteix del no-res, que tampoc no és un problema individual d'infants aïllats, sinó que és el reflex del món que construïm els adults, perquè quan normalitzem discursos racistes, masclistes, LGTBfòbics, quan es difon odi contra les persones migrants, contra qui és diferent o contra qui no encaixa en una determinada norma social, això no es queda al carrer, això també entra a les escoles, perquè els infants i els adolescents no viuen en una bombolla, viuen en aquesta societat i escolten tot això.

Per tant, jo crec que prevenir el bullying també vol dir construir una escola que sigui radicalment inclusiva, vol dir educar en feminisme, en antiracisme, en drets humans, en empatia, vol dir que posem límits polítics i socials a aquests discursos d'odi, i vol dir entendre que no es pot combatre l'assetjament mentre es blanquegen aquells que alimenten precisament la cultura de la humiliació i del tu no pertanys aquí.

Volia aprofitar la seva expertesa per fer-li algunes preguntes també, relatives en primer lloc al paper que pensa que pot tenir l'educació sexual integral, l'educació sexoafectiva. Sovint hi ha discursos que intenten atacar aquestes eines educatives però molts professionals expliquen justament el contrari, que educar en consentiment, en límits, en respecte, en diversitat, en gestió emocional és una eina de prevenció de les violències i de l'assetjament. Us pregunto quin paper hi doneu vosaltres.

També, donat el paper tan important que té ara el ciberassetjament a les xarxes socials i també els algorismes que des de darrere les controlen i volia preguntar si creieu que les administracions arriben tard a l'hora de regular aquestes plataformes, si caldria més control públic sobre els algorismes, sobre els continguts que consumeixen infants i adolescents. També si penseu que les famílies o els centres educatius tenen eines suficients per afrontar la nova realitat que significa la intel·ligència artificial i de quina manera podríem solucionar aquest problema.

I després també sobre el bullying, crec que a vegades posem molta responsabilitat sobre els centres educatius però també aquests dies ho estem escoltant molt per part del professorat, els hi manquen molts recursos per poder fer front a tot això, aquesta falta de professionals especialitzats, d'equips de salut mental, d'orientació, d'educació social dintre dels centres. Llavors penso que la pregunta que us volia fer

és quina hauria de ser la prioritat de les administracions públiques, en què haurien de centrar-se per ajudar també amb aquest Stop Bullying de què parlem.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i és el torn de la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, gràcies, presidenta. Molt bona tarda a tothom. Bé, també moltíssimes gràcies per la seva exposició, senyora Martínez, i gràcies també per la feina que porten a terme amb el projecte Stop Bullying. Bé, vostè parlava jo crec que molt encertadament que a vegades ens quedem amb els protocols en l'àmbit escolar que no són suficients, evidentment, perquè un bon protocol ha d'estar molt connectat amb la comunitat i fins i tot amb activitats de lleure.

Jo ho dic perquè jo he estat regidora molts anys al meu municipi, tinc una experiència positiva en aquest sentit, que vam fer un protocol que nosaltres li vam dir de la prevenció de l'assetjament entre iguals i la promoció de la convivència, que precisament connectava tot el municipi totes les entitats, les escoles, extraescolars, vam fer una feina important en aquest sentit també en formació, en educació emocional, és molt important, que no li donem la importància que té però en té molta, i la veritat és que tenim uns resultats positius. Jo parlo d'un municipi relativament petit, de catorze mil habitants, però és una experiència positiva, per tant, no puc estar més d'acord amb vostè que va molt més enllà, que és el problema, també.

Vostè deia que els casos cada vegada són més prematurs, no ho sé, eh?, causes, si han detectat causes concretes, jo entenc que potser també l'accés a les xarxes té molt a veure amb el que estem parlant. Per això li volia llançar una pregunta en aquest sentit, perquè vostè parlava de l'impacte emocional del bullying, l'ansietat, l'autoestima, etcètera, moltíssimes més, eh?, però d'aquest impacte que és i més amb aquestes edats, és un problema greu. Però també és cert que les xarxes també tenen continguts nocius i vostè que és psicòloga ho sabrà molt millor que jo, en el desenvolupament propi dels infants, el còrtex frontal, que encara no està

desenvolupat. I ja li dic, que vostè segur que ho coneix millor que jo, però hi ha unes afectacions que poden anar a futur, que no perquè solucionem el problema d'aquest assetjament concret en aquesta edat o sigui, fins i tot poden tenir seqüeles, per dir-ho d'alguna manera, en un futur que encara és més greu.

Què pensa de l'anunci del govern de Pedro Sánchez, que planteja la prohibició de l'accés a xarxes de menors de setze anys? Entre altres coses, perquè sabem que les xarxes a dia d'avui no són segures, que és un dels problemes més greus que tenim en aquest sentit i ho comentava la companya diputada amb el tema dels algoritmes etcètera. Doncs, què opina vostè en aquest sentit d'aquesta prohibició.

I després respecte als pares que deien, és que no saben què fer, què creu que falla en aquest sentit? Perquè clar, se suposa que a les escoles tenen els protocols contra l'assetjament, etcètera, potser manca d'informació als pares, bé, una mica també quins són en aquest sentit, també si hi ha alguna qüestió concreta, a més de les propostes que ens ha fet que prenem nota en aquest sentit.

I reitero l'agraïment.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara ja seria el torn de la representant d'Stop Bullying, la senyora Mònica Martínez perquè en un temps màxim de deu minuts a procurar donar resposta una mica així, en general, als diversos grups parlamentaris. Endavant, deu minuts.

Mònica Martínez (representant Stop Bullying)

Gràcies, presidenta, gràcies, diputades i diputats A veure, intentaré una mica anar molt ràpid. A veure, jo des del meu punt de vista des de la representació d'Stop Bullying trobo que les dades de la Riva són una mica abstractes, per què? Perquè no tothom s'atreveix a fer una denúncia pel tema dels represàlies, és el que a mi m'arriba des de l'associació i des dels usuaris, famílies i alumnes, inclús. Llavors, crec que aquestes dades no serien cent per cent el que s'està reflectint a nivell del projecte.

També han demanat les diputades entre unes altres coses quina seria una molt bona pràctica per poder reparar una mica el dany que s'està fent avui en dia una mica

amb la comunicació que hi hauria entre l'escola les institucions, les famílies i els possibles casos d'assetjament. Una de les millors alternatives que jo puc oferir i que estan funcionant bé són el tema de la mediació. La mediació crec que és una gran eina i que actualment als nostres territoris no s'estan utilitzant com potser ens agradaria.

Quan nosaltres eduquem des de la mediació dotem els nostres joves en resolució de conflictes, què vol dir això? Que moltes vegades no fa falta arribar a casos tan extrems com les violències i podríem prevenir molt el tema de donar-li aquest espai per poder intentar arribar a acords favorables per totes les parts i que poguessin ser uns acords no tan dictatorials, sinó que els nostres joves poguessin entendre la part de l'altre, que és el que jo crec que està passant molt amb el bullying. Quan algú està assetjant a un altre, és que no es posa al costat d'un altre, no es posa a les sabates de l'altre, i no sap realment la repercussió, no té consciència possiblement perquè la seva part prefrontal encara no està desenvolupada o per aprenentatges que es puguin tindre des de la família o des de la societat.

Per exemple, ara mateix estem en una societat amb moltes violències. No fa falta anar molt lluny per saber-ho, que possiblement les nostres joves són un reflex ben bé del que estem vivint nosaltres. Aleshores, una bona pràctica podria ser aquesta. Igual que tenim punts liles per les violències masclistes, per què no podem tindre punts grocs –m'invento, eh?–, perquè un adolescent pugui estar en un institut i pugui anar també a parlar en un espai segur del que li pugui estar passant a aquell adolescent. Podríem agafar un modelatge i després poder gestionar-lo tot amb mediació entre iguals.

A nivell d'institució no arriba a la família. No arriba a la família moltes vegades perquè n'hi ha moltes famílies que, com ha mencionat una de les diputades que, ho sento, no recordo el nom, havia comentat que què té a veure, potser, la raça, el color, l'orientació sexual i tot això. Hi ha molts prejudicis que els nostres joves estan copiant i pegant, potser, dels seus patronatges. Llavors, educar i sensibilitzar en aquests aspectes crec que és urgent per poder tindre aquestes estratègies i aquestes mesures urgents, per poder prevenir tota la societat del que està passant amb el bullying.

Després, volia també mencionar que, referent a les polítiques sobre poder regular les lleis que puguin penalitzar i regular aquestes lleis per l'accés dels menors a les xarxes socials crec que és molt interessant i molt necessari, però no es pot quedar tot en el tema de les prohibicions. S'ha d'acompanyar els joves perquè prenguin consciència, perquè ja ens ha passat anteriorment amb unes altres casuístiques d'unes altres addiccions que hem pogut tindre, com per exemple el tabac o el que sigui que s'ha prohibit, però realment encara són un problema que tenim sobre la taula. Prohibir sense educar i sense acompanyar i sense educar amb el pensament crític, jo crec que no quedarà del tot ben equilibrat.

També volia parlar del paper de l'educació, els centres educatius i el Ministeri d'Educació i tota la gran feina que estan fent els grans professionals a les escoles jo els admiro, perquè tenen moltíssima feina i moltes vegades hi ha molts que es deixen la pell per poder acompanyar, però clar, donar responsabilitats a persones que no tenen competències és complicat, perquè no hi ha psicòlegs públics i a nivell monetari no tothom es pot pagar un psicòleg, de vegades, o un advocat per solucionar un problema de bullying o de ciberbullying. Llavors crec que sí, que hi ha una desigualtat en el nivell econòmic d'algunes famílies per poder sortir-se'n bé dels temes.

A nivell de protocols s'ha fet molta feina, els protocols estan súper bé, però moltes vegades, quan anem directament als equips directius de les escoles, el primer que ens diuen és que al seu centre no hi ha bullying. Encara no he trobat cap centre educatiu que ens digui si us plau, gràcies per vindre perquè tenim un cas i hem de veure com ho hem de solucionar. Llavors què necessitem? No tindre tanta por, suposo que també hi ha molta por a les institucions de no fer funcionar bé aquests protocols, i també hi ha molta por a les famílies que no facin servir aquests protocols. Llavors aquí una bona pràctica podria ser també aquesta...

Fitxer 5

mediació externa i aquest acompanyament. Mediació interna dintre de la institució o escola, mediació externa amb alguns agents especialitzats i després mediació entre iguals i mediació familiar.

Jo crec que ens hauríem d'escoltar més i no bloquejar-nos amb la por que puguem tindre represàlies per parlar d'un tema que no és cosa de nens, és molt seriós. Aleshores, no sé si em deixo alguna cosa més, però crec que amb això crec que estarien respostes totes les preguntes que més o menys m'heu fet.

Moltíssimes gràcies per aquesta oportunitat a totes les diputades, a la presidenta i a tot el Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez, sobretot també perquè s'ha pogut cenyir molt en el temps, que sabem que és ben poca cosa, però moltes gràcies per intentar donar resposta. I donaríem per finalitzada aquesta compareixença i continuariem amb la següent.

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió trenta segons mentre fem el canvi dels compareixents.

(Pausa llarga.)

La presidenta

A continuació tenim la compareixença d'una representació de la Plataforma d'Infància de Catalunya en aquesta comissió.

Compareixença d'una representació de la Plataforma d'Infància de Catalunya per a presentar l'informe sobre salut mental i benestar emocional en la infància i adolescència

357-01138/15

Per presentar l'informe sobre salut mental i benestar emocional en la infància i adolescència. I per fer-ho, tenim la senyora Rosalia Sanglas, el senyor Enric Marcos i la senyora Judith Calabria.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Doncs bé, per fer aquesta compareixença i per explicar-nos aquest informe, que també ens estan repartint aquests dossiers, tenen un temps de vint minuts. Hi ha una presentació també i ara suposo que ens la podrem posar, oi que sí? Vinga, doncs ja ho tenim, ho teniu bé, sí? Molt bé, doncs endavant.

Judith Calabria (coordinadora projectes Plataforma de la Infància de Catalunya)

Hola, bona tarda, presidenta, diputats i diputades. Gràcies per la invitació a comparèixer avui per presentar l'informe Salut mental i benestar emocional en la infància i adolescència, que és una anàlisi de la Plataforma d'Infància de Catalunya, una anàlisi i propostes. En nom de la Pincat, de la Plataforma d'Infància de Catalunya, volem donar-vos les gràcies perquè avui per nosaltres és molt important poder presentar-vos aquest informe i situar la salut mental i el benestar emocional de la infància en aquesta Comissió d'Infància.

És un informe que té per objectiu analitzar la situació actual de la salut mental infantojuvenil a Catalunya, identificar les dificultats i les mancances del sistema i proposar mesures concretes i prioritàries perquè, com sabeu, des de la Pincat, una de les nostres missions és fer incidència, incidència també des de la evidència científica, de poder contrastar propostes i sobretot, venir amb conclusions i solucions. I què millor en aquesta cambra de poder-la presentar a totes vostès. És un informe que hem fet amb el treball col·lectiu de les entitats expertes en salut mental que conformen la Pincat, la seva mirada experta d'entitats que atenen i acompanyen infants, adolescents i famílies, entitats referents en salut mental, discapacitat, atenció precoç i addiccions.

M'agradaria anomenar-les específicament per agrair-los el temps, la disponibilitat per haver fet aquest informe que avui us presentem. Són Sant Joan de Déu, la Federació Catalana de Drogodependències, la Federació Catalana d'Autisme, la Feppcat, que és la Federació de Paràlisi Cerebral i Pluridiscapacitat de Catalunya, Fòrum de Salut Mental i Addiccions, Salut Mental Catalunya i la UCCAP, que és la Unió Catalana de Centres de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç de

Catalunya. Unes entitats que conformen també la Pincat i que, gràcies a ella tenim aquest treball en xarxa que ens permet presentar informes com el d'avui.

Les dades ens interpel·len. Volem començar amb aquesta dada, que una de cada quatre persones al món patirà una malaltia de salut mental al llarg de la seva vida, perquè creiem que és una dada també molt representativa. I els infants més vulnerables tenen quasi el doble de probabilitats de patir un trastorn mental, un 16,2 per cent enfront del 9,7 per cent de la resta d'infants. Les principals dades que apunten aquest informe aquí les hem recollit per agafar una representativa de cada àmbit, però sí que volíem fer com aquesta fotografia global per il·lustrar que a Catalunya tenim més de setanta-set mil infants atesos als CSMIJs, més de cinquanta-dos mil infants als CDIAPs, que això vol dir els menors de sis anys, que és el 14,5 per cent dels infants menors de sis anys.

I que veiem que any rere any augmenten els infants atesos pel Servei d'Intervenció Socioeducativa, els SIS, que ha augmentat en un tretze per cent entre el 2017 i l'any 2022. I de les addiccions especialment sense substància, que veiem que també hi ha un increment especialment en les addiccions en pantalles i jocs online. Això ens diu una cosa molt clara, que la demanda cada cop va creixent i molt sovint el sistema no arriba a tot.

Llavors, per aprofundir en alguns temes de l'informe, avui m'acompanyen dues persones expertes, vinculades a entitats que han contribuït a l'elaboració d'aquest informe. Són la Rosalia Sanglas, que ella és psicòloga i coordinadora operativa del Pla Estratègic de Salut Mental de Sant Joan de Déu i l'Enric Marcos, que ell és director de PDS, Promoció i Desenvolupament Social, una entitat que és membre de la Pincat a través de la Federació Catalana de Drogodependències. Li passo ara la paraula a la Rosalia, perquè ella ens pugui fer la part d'anàlisi i de les dificultats que hem detectat en l'informe.

Rosalia Sanglas (representant de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Bona tarda a tothom, presidenta, i diputats i diputades. *(Veus de fons.)* Sí, és que sóc petiteta. Bona tarda a tothom. Com diu la Judit, us agraïm l'oportunitat de poder presentar aquest informe que hem elaborat. I centrant-nos en l'anàlisi de les dificultats, us faria un petit resum del que hem trobat com a dificultats que més

afecten a l'atenció a la salut mental infantil i juvenil i, evidentment, a la xarxa que els atén. Quan analitzem aquesta situació, veiem que l'atenció a la salut mental infantil i juvenil no té un únic problema, sinó que són un conjunt de dificultats. Algunes són gairebé estructurals i, per tant, ja fa temps que les coneixem i que les intentem solucionar i que es retroalimenten entre elles i que arriben a tensionar el sistema fins al punt de restar-li eficàcia.

En primer lloc, ens trobem davant d'un sistema, com dèiem, clarament tensionat i això es veu, sobretot, en els greus problemes d'accessibilitat que tenim. Les famílies, els nens, les nenes, no accedeixen a la xarxa d'atenció de salut mental tan ràpid com ens agradaria. Sabem o veiem que la xarxa no està dimensionada per absorbir la demanda actual i això es tradueix en dificultats d'accés, baixa freqüència de seguiment, i intervals massa llargs entre visites. Costa tenir una primera visita amb un CSMIJ, i parlo d'un CSMIJ que és Atenció Especialitzada, molt abans hi ha molts serveis, però si hem d'arribar al CSMIJ, és cert, costa tenir una primera visita.

Estem parlant d'una mitjana d'uns quaranta-nou dies per una visita ordinària, amb moltes diferències entre centres i entre territoris, però realment quaranta-nou dies, o encara que siguin trenta, que és el que considerem per una preferent, que és l'usual per una preferent. Trenta dies per una família, costa molt esperar trenta dies segons en quines circumstàncies i això crea molta angoixa. Per tant, aquest problema d'accessibilitat té conseqüències molt clares, i sobretot, és que el malestar emocional més lleu o més moderat no rep una atenció precoç i acaba evolucionant cap a situacions de més complexitat que llavors sí, potser s'atenen més ràpidament i amb més intensitat, però que, com una roda, contribueixen a saturar el sistema. Aquest és un problema, doncs, l'accessibilitat.

Un altre problema o una altra circumstància que es suma aquesta situació és el dèficit estructural de professionals especialitzats. Sabem que ens falten psiquiatres, psicòlegs clínics i sabem que d'aquí a un temps es jubilaran molts i no tenim pràcticament recanvi. Tenim poques places PIR, tenim poques places de psiquiatria infantil i juvenil, tenim uns psicòlegs generals sanitaris que no sabem què fer-ne perquè no ho hem legislat, perquè no sabem què fer-ne, i a la població li hem de dir que no tenim prou professionals. Aquí tenim un problema. També tenim altres rols

professionals que possiblement es podrien incorporar als nostres serveis però tampoc està massa ben legislat i és difícil el seu encaix.

I això què genera? Genera inestabilitat en els equips professionals. Ens genera dificultats a les entitats per cobrir les baixes. S'interrompen molts processos terapèutics perquè quan creem un servei nou hem de despullar un sant per vestir-ne un altre i estem estirant els professionals de manera que de vegades els referents a les famílies els canvien. Hi ha una sobrecàrrega creixent que impacta directament en la qualitat assistencial.

Davant d'això, què se'ns acut? Quins elements claus podríem tenir en compte a l'hora de buscar solucions? S'ha de treballar, i tal com s'està fent ara, per construir aquesta atenció esglaonada segons les necessitats i les segons les complexitats. Això ho hem d'optimitzar, és a dir, hem d'atendre els nens i nenes i adolescents i les seves famílies en el dispositiu i en els nivells assistencials que correspongui. Tot el que puguem fer en l'àmbit comunitari no ho tenim per què portar a l'especialitzada i tot això ho hem de repartir i ho hem de fer molt bé i això vol dir també una innovació organitzativa i tecnològica. Hem de fer les coses diferents que fins ara. Evidentment, ens fan falta molts recursos, però també hem de fer les coses diferents.

Per exemple, veiem que canvien les necessitats i, per tant, hem de canviar el model d'atenció. Posar més recursos, seguríssim, però a més hem de canviar, hem de fer aquesta innovació organitzativa i hem d'acabar incorporant nous rols professionals. Un exemple, en l'atenció a la salut mental infantil i juvenil sabem que l'atenció en l'entorn natural ens està donant uns resultats excel·lents en temes com TCA o altres i realment això vol que hem de reestructurar la manera de funcionar de la xarxa i hem de posar nous rols de professionals i més professionals i més recursos. Hem d'anar on estan els infants, a les escoles. Es pot fer molta feina, sobretot preventiva, però hem de tenir temps i recursos i sobretot que estigui muntada la xarxa per poder-ho fer.

Un altre element crític és la manca d'inversió en prevenció. Allò urgent no ens deixa treballar sobre l'important. Tenim tanta pressió amb la complexitat i amb l'atenció a la urgència i als casos greus, que no tenim ni diners ni forces ni recursos per la prevenció i actualment només es destina entre un tres i un cinc per cent. Per tant,

això què veiem?, que amb això es configura un model reactiu que actua tard, de manera menys eficient del que es podria i que, al final, hem de pensar que invertir en prevenció no és una despesa, és una inversió perquè redueix la cronificació, disminueix la pressió assistencial i sobretot millora trajectòries de vida.

Altres problemes que trobem. El problema que també és ja quasi sistèmic, de coordinació. Coordinació entre serveis, coordinació entre xarxes, coordinació entre departaments. Els serveis sanitaris, educatius i socials, malgrat els esforços, continuen funcionant massa sovint en paral·lel. Es generen duplicitats, hi ha buits d'atenció, hi ha manca de continuïtat. El pas del CDIAP al CSMIJ moltes vegades és un drama. En el pas del CSMIJ al centre de salut mental es perden molts joves. Això fa temps que ho diem però no ho hem pogut solucionar. I aquesta desconexió és especialment greu en els moments vitalment més claus i és quan perdem aquestes persones, perdem l'oportunitat d'atendre-les correctament.

I sí que hi ha circuits, perquè és veritat que hi ha circuits i esforços de coordinació, però són poc eficients i sobretot són molt complexes i això ens fa tenir moltes reunions, moltes complexitats i s'acaba perdent molt de temps, s'ha de dissenyar diferent.

Què falta també? Poder compartir les dades. Tenim moltes dades, no les podem comparar, no les podem compartir, no tenim informació integrada. Sense això és molt difícil crear una xarxa i planificar i saber què estem tractant i amb què ens hem d'enfrontar. I després també s'hi afegeix un...

Fitxer 6

altre problema, que aquest ja també l'ha anomenat la Judit, que són les desigualtats socials i territorials. També ho deia la compareixent anterior, la senyora Mònica Martínez, d'Stop Bullying, si estàs en un entorn socialment més deprimit és molt difícil tenir accés a molts serveis, des que puguis solucionar el tema de bullying fins que puguis accedir segons quines prestacions.

Hi ha famílies que necessiten ajuda i també en els CSMIJs ens trobem, si ens ve una família que, a part que el nen o la nena té un trastorn mental, estan en una

situació de desnonament, ja pot fer feina que allò no funcionarà. També a nivell territorial i també hi ha algunes desigualtats i falta d'equitat. No és el mateix viure segons a quin punt de Lleida que viure a la gran ciutat. De vegades per bé, i de vegades per malament, però no és el mateix. Per tant, de vegades el fet que t'atenguin més bé o no tan bé o bastant bé o molt bé en temes de salut mental depèn molt del codi postal i de la sort que tinguis i moltes vegades acaba depenent de la persona que et trobis.

Finalment, podríem dir que el sistema està desbordat, perquè hi ha hagut noves necessitats que evolucionen molt ràpid i la capacitat de resposta a la complexitat dels casos, que cada vegada és més gran, a les noves addiccions associades a pantalles, a la diversitat cultural, a les noves demandes socials, als canvis que està experimentant la societat, no ens estem podent adaptar. Per dir-ho una mica així en broma, t'està canviant la clientela i no ens hi podem adaptar. No ho estem fent bé en aquest sentit. Jo entenc que, per tant, el missatge és clar.

No estem davant d'un sistema fallit, perquè el sistema funciona, sinó ja ho veuríem, també, però sí que estem davant d'un sistema desbordat, un sistema que necessita evolucionar per ser cada cop més accessible, més coordinat, més preventiu, més equitatiu i capaç, sobretot, de donar respostes reals a les necessitats dels infants, dels adolescents i de les seves famílies, perquè aquestes necessitats han canviat i molt en els darrers anys, i ens hem de poder adaptar a aquestes necessitats.

Judith Calabria (coordinadora projectes Plataforma de la Infància de Catalunya)

I ara, el bloc de conclusions el farà l'Enric, conclusions i propostes.

Enric Marcos (representant de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Moltes gràcies, Judit. Bona tarda, presidenta; diputats i diputades, i moltes gràcies per donar-nos aquest espai. La situació que han presentat les meves companyes, com heu vist, planteja molts reptes, però també planteja oportunitats. I l'informe que presentem busca no només presentar una mica una diagnosi de la situació actual, sinó també anar més enllà i plantejar propostes concretes per portar-vos avui a la cambra.

Les propostes que presentem des de Pincat en aquest informe ofereixen un model que sigui més equitatiu, més accessible, més preventiu, com deia la meua companya, i sobretot centrat en el dret dels infants. Per aquest motiu proposem un canvi de model amb vuit mesures concretes, que impliquen decisions clares. La primera mesura tindria a veure amb tot el que és la participació infantil i adolescent. I aquí, en aquest sentit, hem de ser capaços d'incorporar la veu dels infants en el disseny de les polítiques públiques. I estem parlant tant d'incorporar-los en les fases de disseny, en les fases d'implementació de programes i també en les fases d'avaluació. I per això demanem crear espais formals de participació infantil, vinculats a salut i també a educació.

Un segon punt que ara insistia la Rosalía era en prevenció i promoció de la salut mental. Hem de ser capaços també de reforçar escoles de lleure i comunitat com a espais claus on du a terme intervencions preventives de qualitat. Cada cop tenim més evidència sobre el que funciona i el que no funciona, i això ens permet implementar aquests programes que siguin avaluats. I, per això, demanem augmentar de manera significativa la inversió en prevenció, més enllà d'aquest tres per cent que comentaven actualment. Sovint diem, o és una frase molt habitual, és més important prevenir que curar, però les dades en aquest moment encara no ho reforcen.

El tercer té a veure també amb l'equitat territorial i atenció a necessitats específiques i en aquest sentit hem de ser capaços de garantir l'accés equitatiu als serveis arreu del territori, i per això demanem un desplegament més homogeni de recursos especialitzats, tant a unes províncies com a d'altres.

Un quart element té a veure amb la coordinació i treball en xarxa i en aquest sentit hem de poder millorar també la integració entre salut, educació i serveis socials. Creiem que és un element clau, tant per millorar les atencions a aquests infants, adolescents i joves, com també per aprofitar els recursos que s'inverteixen i per això demanem estructures estables de coordinació interdepartamentals i circuits compartits.

En cinquè punt, l'accessibilitat i continuïtat assistencial. I aquí hem de procurar acompanyar, com deien, aquestes transicions tant des de la infància cap a

l'adolescència com de l'adolescència cap a la vida adulta. En aquests moments de transicions que són moments tan crítics i tan clau pel creixement d'un infant, demanem eliminar justament aquests buits que es produeixen o concretament, per exemple, els divuit anys, garantir la continuïtat assistencial en aquest canvi cap a l'etapa adulta. Intentaré ser breu, que així tinguem temps de fer algunes preguntes.

La sisena mesura té a veure amb capacitar els professionals, en formar-los, oferir-los recursos i per això hem de poder reforçar els equips, dotar-los de recursos específics sobre diferents tipus d'intervenció, sobre prevenció de conductes de risc, entre molts altres tipus d'intervenció. Per això demanem un augment de professionals, ja ho hem comentat, psicòlogues clíniques, psiquiatres i un llarg etcètera de professionals de la salut i una millora de les condicions en què es desenvolupen les seves tasques.

Setè element, fonamental. Tot el que té a veure amb la perspectiva de gènere, la mirada interseccional i la inclusió. I aquí hem de poder incorporar molt millor la diversitat, les desigualtats socials i tenir en compte la perspectiva de gènere, sempre com un element transversal omnipresent en qualsevol tipus d'intervenció i per això demanem polítiques específiques per col·lectius vulnerables i suport a les persones cuidadores.

I finalment, en l'anterior compareixença, un dels temes que apareixia eren els usos de dispositius, els usos de pantalles, doncs aquí buscant aquesta gestió de riscos i plaers també proposem la innovació i l'ús de tecnologies, és a dir, utilitzar i aprofitar al nostre favor aquestes eines digitals en prevenció i intervenció i per això demanem impulsar estratègies digitals públiques, orientades al treball amb adolescents i joves.

I finalment, interpel·lar directament aquesta comissió, i per això des de Pincat us demanem lideratge polític, us demanem també que aquestes demandes siguin una prioritat real i, finalment, també us demanem que des d'aquesta cambra se'n faci un seguiment actiu i exigent, perquè cap infant quedi enrere i aquest ha de ser un compromís compartit de totes les institucions.

I estem a la vostra disposició, moltíssimes gràcies per la vostra atenció, per oferir-nos aquest espai per presentar l'informe i qualsevol dubte o pregunta estarem encantats de donar resposta.

La presidenta

Molt bé, doncs moltes gràcies. I ara seria el torn del grup proponent, en aquest cas seria la diputada Najat Driouech, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per un temps de tres minuts, diputada.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. En primer lloc donaríem la benvinguda tant a la representació de la Plataforma per la Infància com a les persones que han format part de l'elaboració d'aquest informe, que molt bé heu explicat i que realment nosaltres, després de reunir-nos amb Pincat creiem que era oportú que aquesta comissió pogués tenir de primera mà l'explicació i el coneixement de quin és l'impacte o com està, millor dit, que puguem fer aquest termòmetre de com està la salut mental i el benestar emocional de la nostra infància i l'adolescència.

Nosaltres aquí realment és un tema que ens preocupa i ens ocupa i el qual estem seguint amb certa preocupació, ja que com ha comentat també la compareixent anterior, sembla ser que no estem trobant la recepta per realment donar una atenció adequada a les diferents necessitats que van sorgint. Però al mateix temps veiem també que el propi sector ens està reclamant que posem el focus, que posem l'atenció i que d'alguna manera fem també propostes perquè millori aquesta prevenció, aquesta detecció precoç i sobretot que tinguem una atenció adequada i equilibrada arreu del territori, com molt bé heu explicat també vosaltres.

Nosaltres voldríem plantejar diferents preguntes. La primera és, quin impacte tenen les desigualtats socials i la pobresa infantil sobre la salut mental dels infants i adolescents. La segona, voldríem saber si consideren que avui el sistema públic arriba tard, quan el malestar ja s'ha cronificat o s'ha convertit en un trastorn.

També voldríem saber quines mancances detecten amb més preocupació. La falta de professionals, la coordinació entre serveis o la manca de prevenció? També voldríem saber quin paper haurien de tenir els centres educatius en la detecció precoç del malestar emocional i si amb les eines i recursos que tenen avui és suficient. Voldríem també saber quin impacte tenen o estan tenint les xarxes socials i la violència digital sobre l'autoestima i el benestar emocional dels nostres joves.

Què està fallant en coordinació entre la salut, entre educació, serveis socials i la protecció a la infància.

I també voldríem, i acabo, presidenta, voldríem acabar dient que la salut mental infantil no pot dependre de la capacitat econòmica de les famílies, sinó que nosaltres entenem..., ni tampoc de la sort en l'arribada al sistema, sinó que s'hauria de tenir garantida aquesta atenció integral per la salut mental i emocional.

La presidenta

Gràcies. A continuació, el Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada Rosa Jové i Montañola, tres minuts.

Rosa Jové i Montañola

Hola, bon dia. Primer vull començar a donant-vos les gràcies a la Pincat per ser avui aquí al Parlament, com feu habitualment i d'una forma meravellosa cada vegada que veniu per temes diferents. La vostra feina pensem que és imprescindible per fer la nostra després aquí. Bé, sovint parlem de la salut mental des de la mirada adulta, però massa poques vegades escoltem què està passant amb els infants i adolescents, quines són les seves preocupacions, quin malestar acumulen, quins silencis arrossegueu. Aquest informe –jo mentre el fèieu l'he estat subratllant tot, no sé si m'has vist, és fantàstic–, ens ajuda precisament a posar una mica de llum en aquesta realitat.

La salut mental no és una qüestió secundària, ni tampoc individual, és una responsabilitat col·lectiva. Quan un infant pateix ansietat –per dir alguna cosa–, o un adolescent se sent sol, desbordat o sense eines per gestionar el seu dia a dia, és tota la societat qui ha de respondre. Les institucions tenim també aquesta obligació, però és una cosa que és tot l'entorn, me sembla que ho deia vostè, senyora Sanglas. Per això, informes com el vostre són tan valuosos, perquè aporten dades, diagnòstic i, sobretot, una mirada centrada en els drets d'aquests infants. Ens recordeu que el benestar emocional no és un privilegi, és un dret de qualsevol nen o nena perquè pugui créixer, aprendre i desenvolupar-se amb dignitat.

Bé, hem d'intentar, des del Parlament, recollir aquesta feina i per això jo us volia fer una pregunta. Mira, us heu explicat també que de l'informe que heu presentat jo

penso que no tinc cap pregunta de moment, però que sí en tinc una sobre algun aspecte que no he vist, que és sobre els menors que hagin de ser hospitalitzats per a qualsevol problema de salut mental. Quins aspectes creieu que s'haurien de millorar perquè la seva hospitalització o durant la seva hospitalització fos millor, tant per als pacients, per als nens, com per al tractament? Quina seria la manera d'optimitzar una hospitalització de nens? Vostè parlava també dels entorns a fora, parlava una mica a veure com se podria fer tot això. Simplement és això. Com es podrien millorar les hospitalitzacions dels nens?

I gràcies, una altra vegada, Pincat, per la vostra tasca i esperem veure-us aviat per aquí un altre cop.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, amb la diputada Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, presidenta. Als compareixents, Pincat, per la presentació i l'anàlisi d'aquest informe excel·lent. L'anterior compareixença, si l'hau pogut escoltar, també tractava un dels punts del benestar emocional, l'assetjament escolar, la violència, com es tracta amb les famílies, la manca de suport i acompanyament. Des del Partit Popular és un tema cabdal que ens importa molt, la salut mental infantojuvenil. De fet, vam presentar una moció en seu parlamentària el passat novembre del 2025, amb un recull de propostes que van ser aprovades molts punts. Cito algunes: escurçar aquestes demores entre visites i visites a la salut mental. Aquest pas del CDIAP al CSMIJ, que no hi hagi també aquestes demores. Un increment de professionals especialitzats en psiquiatria infantil.

Són punts que estan aprovats, moltes demandes, però no acabem de veure això com s'acaba executant. Ens preocupava un de cada quatre infants d'onze i divuit anys s'ha autolesionat alguna vegada. I, per altra banda, aquest augment d'infants atesos tant al CDIAPs com CSMIJs.

Us volíem preguntar en relació amb aquest programa d'atenció a la crisi infantil i juvenil, a la salut mental,...

Fitxer 7

aquesta alternativa assistencial més a l'àmbit comunitari i també de prevenció d'altres problemàtiques de trastorns mentals. En una de les preguntes escrites que també vam adreçar al Govern se'ns responia que s'havien incorporat cent cinquanta-cinc professionals de nous perfils a la salut mental. És a dir, educació social, teràpia ocupacional i treballadors socials. Una mitjana de tres professionals, vint-i-cinc mil habitants.

Entenem que això no és suficient, atenent a aquestes dades, aquest increment i aquest augment de diagnòstics i amb un enfocament preventiu, sí que, d'alguna manera, la dada d'entrada ens pot semblar positiva, però no deixa de ser insuficient. I després, en referència als equips guia, ja quan hi ha majors complexitats, aquests equips multidisciplinaris, que també ens han dit que s'han ficat en marxa deu nous equips guia al territori, però també les famílies, en alguns casos concrets, quan jo he parlat, em diuen que els requisits d'accés són molt rigorosos i molt restrictius, i que es podria estar deixant fora alguns perfils de casos que llavors no troben dins la xarxa on poder encabir-se. Si ens podríeu aclarir això.

I preguntar-vos més també les figures de gestors de casos, si ens els podríeu explicar amb més detall quines són les competències d'aquesta figura. I també la necessitat, ens preocupa la transició a la vida adulta. Quan d'alguna manera, per poc o molt, a la infància, a l'adolescència, les famílies se senten acompanyades i que tenen aixopluc i recursos, però quan ja han de fer aquesta transició a la vida adulta, també és veritat que molts casos s'acaben perdent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari Comuns amb la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bona tarda i moltes gràcies a la Pincat per aquest informe, que ens obliga a mirar la salut mental com el termòmetre gairebé de la nostra qualitat democràtica, perquè les dades són clares, la salut mental a Catalunya té classe social. No podem parlar de benestar social sense parlar de desigualtat. Vostès ens recorden que la precarietat econòmica és el principal multiplicador del patiment i, per tant, sense una seguretat material mínima, qualsevol estratègia de salut mental desafortunadament ve a ser un pegat sobre una situació social insostenible, i en aquest sentit, també són molt rellevants els serveis públics de qualitat.

En aquest sentit, l'informe convida a la preocupació, tant per l'atenció assistencial als CDIAP, com per l'augment del vint-i-cinc per cent, ni més ni menys, de la demanda als CSMIJ. Quan el sistema només ofereix 0,75 hores d'atenció setmanal, que està per sota del mínim recomanat pel departament, que està entre 0,8 i 1,2 hores i, a més a més, amb aquestes llistes d'espera, la veritat és que estem creant ciutadans de primera i ciutadans de segona i, per tant, cal no separar salut mental i polítiques de lluita contra la pobresa, tampoc el cas de la pobresa infantil, perquè el benestar no sigui un luxe privat, sinó un dret de caràcter universal.

Ens preocupa també molt la dada de les urgències psiquiàtriques, que vostès xifren en un 28,5 per cent i que representen un autèntic fracàs de les polítiques de prevenció i defineix l'hospital, en alguns casos, com l'única porta oberta per accedir al sistema per un adolescent que passi per una crisi. No podem obviar que aquest malestar emocional, com vèiem al punt anterior de l'ordre del dia, avui viatja per la xarxa. En parlàvem a la compareixença anterior, que no s'atura ni dins de les parets de l'escola, ni tampoc té un límit temporal, sinó que parlem de violència 24/7, que destrueix l'autoestima i que tot sovint pot ser porta d'entrada a conductes autolesives i conductes de caràcter suïcida. Si no dotem els centres d'eines per intervenir en l'espai digital, estem deixant els nostres infants sols en una selva digital plena de depredadors.

Algunes preguntes respecte a diverses d'aquestes qüestions. Dels tres mil infants en llista d'espera per atenció precoç, si tenen la dada de quan superen el temps d'espera garantit i quin impacte té aquesta demora sobre el seu desenvolupament, pel que fa a aquesta mitjana d'atenció, si tenen idea de quants recursos

pressupostaris addicionals caldrien per arribar almenys al mínim recomanat, ja no diem per superar-lo. Davant de la saturació dels CSMIJs, com creuen que els serveis socials i les entitats del Tercer Sector podrien ser reforçades per fer una primera contenció emocional que no depengui exclusivament de salut, que és una de les grans deficiències.

En matèria de bretxa de gènere, digitalització i addiccions, si consideren que haurien de tenir els nostres centres de salut mental protocols específics en perspectiva de gènere i si pot haver connexió entre addiccions comportamentals, aïllament social i bullying. I una última qüestió sobre aquest ciberassetjament. Quins protocols de coordinació creuen que falten entre centres educatius i CSMIJ per abordar aquestes crisis que es disparen arran de la violència a xarxes socials i com es coordina la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situació de Violència amb les unitats de delictes informàtics i de salut mental per actuar quan aquest assetjament surt del recinte escolar.

I una última qüestió. Quines mesures de suport no clínic proposen per trencar el vincle entre pobresa i trastorn mental? I si tenen dades d'en quin grau aquesta manca de recursos augmenta l'abandonament dels tractaments?

Gràcies.

La presidenta

A continuació, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular – Defensem la Terra.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, moltes gràcies als ponents per explicar-nos, per realitzar aquest informe i per compartir-lo avui amb la Comissió d'Infància. I crec que és molt interessant, perquè aquest informe posa el focus en la prevenció, en el treball comunitari, en les desigualtats socials i creiem que la salut mental també és una qüestió de drets socials i de condicions materials de vida. Crec que deixa veure una contradicció molt important, perquè es parla molt de salut mental, però la inversió continua sent majoritàriament assistencial i molt poc preventiva, és el que dieu.

És a dir, que invertim més en gestionar el dany que no en evitar les causes del patiment i nosaltres creiem que si volem millorar la salut mental infantil no n'hi ha prou a reforçar el CSMIJ, sinó que també hem de reduir la pobresa infantil, garantir un habitatge digne, reforçar l'escola pública, el lleure, reduir segregació, garantir temps de criança per a les famílies i reconstruir aquests vincles comunitaris, que al final són els que sostenen la societat.

Volia fer-vos algunes preguntes relacionades amb el que ens heu explicat. D'una banda, com valoreu que hi hagi tants joves esperant molts mesos per atenció psicològica mentre augmenta la prescripció de psicofàrmacs, mentre medicalitzem tota aquesta resposta, si no és contraproduent que anem medicalitzant, però entre una visita i una següent hi hagi tant i si això també pot afectar.

Parleu, i abans preguntaven també, d'aquesta manca de coordinació entre salut, educació i serveis socials. Qui penseu que assumeix aquest buit? Si ara mateix l'estem assumint les famílies, si s'assumeix des de l'escola o si ningú està cobrint aquest buit de manca de coordinació. Però volia preguntar també per un tema molt concret, perquè és un tema que també estem treballant moltes de les que estem aquí, que és el tema dels infants tutelats, que en parlàvem molt, d'aquesta relació de manca de recursos que donessin suport en salut mental als infants tutelats. Crec que són joves que encara estan molt oblidats pel sistema, si pensem que aquesta vulnerabilitat queda també encara més abandonada que la resta.

Si penseu que l'entorn social és tan està influent en aquests trastorns de salut mental en infants i joves, si parlen més o hi ha un augment del patiment vinculat a les guerres, als discursos d'odi, pel futur que ells veuran com a adolescents. També amb el tema de la participació, defenseu espais com el Kfonsulta'm, si creieu que els joves necessiten aquest tipus de recursos, més informals, menys institucionalitzats per atrevir-se a demanar ajuda. Si creieu que hem de fer un impuls més important per aquí.

I també amb això de participació, com penseu que podem incorporar la veu dels adolescents amb aquest disseny de les polítiques de salut mental que van adreçades a ells? Que no siguin un element del que parlem als adults, sinó com els podem incorporar. I l'últim, quina penseu que és la principal urgència que tenim ara al

sistema? Si és de professionals, de prevenció o canviar el model d'atenció que tenim? On t'hauríem de posar el focus?

Perdó, gràcies.

La presidenta

A continuació és el Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar i és el torn del diputat Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Sí, gràcies, presidenta. Això d'haver d'intervenir en darrer terme i restar bàsicament d'acord amb el que han dit els companys que m'han precedit, és una mica complicat. Primer, agrair-los molt la feina que han fet en aquest informe i la feina que fan de manera diària per la nostra infància. Ens ha agradat molt perquè és un informe propositiu, no només descriptiu. Hem estat molt acostumats a vegades a fer, l'hauria de ser, sinó que en aquest cas indica línies d'acció concreta. Entenem que la situació que ens trobem no és tant una manca d'un marc normatiu, sinó que estem coberts.

Aquí els drets de la infància estan reconeguts tant per l'Estatut com per la Llei 14/2010, com el Pacte per la Infància, etcètera. Entenem que on rau el problema que tenim actual és en un tema de gestió, tant de manca de professionals com d'assignació de recursos. I és evident que les dades ho indiquen. Si només entre el tres i el cinc per cent de la despesa sanitària va destinada a prevenció i promoció i, en canvi, el 97 va a una atenció assistencial, crec que tenim un problema. I hem d'entendre que és greu, perquè en una etapa evolutiva com és la infància, l'abordatge ràpid, l'abordatge preventiu és cabdal per no després cronificar certes problemàtiques i que vagin encara a més.

En aquest aspecte cal recordar la nova reestructuració que s'ha fet de l'antiga DGAIA, on s'ha generat una nova subdirecció enfocada directament a les àrees de prevenció. En el minut que em resta sí que volíem fer esment a l'ús de la tecnologia. Hem de conèixer i hem d'entendre com és la nostra infància. Ara estem en una generació alfa, amb nois i noies que són nadius digitals. No fan servir la tecnologia com podíem fer nosaltres, sinó que formen part, la seva vida forma i gira al voltant de la tecnologia, que té coses bones i que té coses dolentes. Coses bones ens han

servit per mantenir el sistema educatiu durant el confinament i durant la pandèmia. Coses dolentes, ho esmentava la diputada dels Comuns, tot el ciberassetjament, tota la qüestió de la violència digital.

I aquí sí que li volíem preguntar, que ho ha preguntat abans la meua companya en la compareixença que ens ha precedit, sobre el tema de la prohibició a les xarxes a menors de setze anys. La psicòloga, vull recordar, que deia, no és tan prohibició com fomentar l'esperit crític. Però, clar, mentre què fem? Perquè l'esperit crític, mentre es fomenta, com protegim nois i noies que encara no tenen aquest sentit crític davant de la realitat i que sovint viuen en un món que, vull recordar, que són plataformes, les xarxes socials són plataformes bàsicament de venda, comercials, i que funcionen algorítmicament en base a les preferències de l'usuari, en base als *likes*.

Per això molts nois i noies avui en dia estan tan enganxats a una acceptació pública a les xarxes que, de vegades, des del món d'adults no acabem d'entendre, però sí que hem de ser capaços tots plegats de comprendre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, els compareixents tenen un torn de deu minuts per poder donar resposta a aquestes preguntes.

Rosalia Sanglas (representant de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Bé, de totes les preguntes més o menys intentaré agrupar-les i donar resposta entre tots al que puguem. Mira, començant pel final, em deies el tema de la pandèmia. El tema de la pandèmia vam veure com les desigualtats influeixen i el tema de les desigualtats socials que m'heu preguntat, com influeix? Doncs mira, un exemple. Durant la pandèmia, molts nens i nenes i adolescents van poder seguir l'escolaritat mb més o menys dificultats des de casa. Altres no tenien un ordinador on connectar-se, ni wifi. I llavors estaven a dintre de casa, que potser compartien una habitació amb no sé qui, i vas i segueixes l'escolaritat.

Doncs mira, un exemple claríssim enllaçant els dos aspectes. Les desigualtats socials si influeixen o no i, evidentment, que poden ser una eina molt important, les tecnologies, i ho han demostrat durant la pandèmia. Té coses dolentes, sí; però hem

de treballar, clar, l'ideal seria, parem, treballem el tema, ho congelem i després ja els donem el mòbil. Com que això no ho podem fer, jo crec que hem de fer-ho al mateix temps. Jo tampoc sóc massa partidària de prohibir, tot i que de vegades no hi ha més remei i tampoc sabia dir a quina edat, però sí que s'ha de treballar molt amb els pares, que són els que han d'acompanyar. I, sobretot, jo crec que també hi ha d'haver una regulació per les empreses.

Fitxer 8

Això és com el reciclar. Jo ja reciclo, m'entens? Però si les empreses no m'ajuden o si tothom va tirant fums, doncs no sé si estic fent el préssec, reciclant. Doncs això és una mica el mateix. Ajudem els pares, mirem si prohibim o no prohibim, els professors, que ja fan trenta mil coses, que vigilin el mòbil, que facin formació a l'escola, que si retirem les tauletes. D'acord, però hi ha uns grans responsables, que són les grans empreses i aquí és on jo crec que s'ha de posar el dit a la llaga. Els altres ja reciclarem, però anem a allò gros, que aquí està el problema. Tot no ho podem arreglar des de Salut, ni des d'Educació, ni des de Drets Socials. Tenim un problema que és més gran. Mentrestant hem de fer tot allò altre, sempre, però això s'ha de fer.

Amb el tema de la prevenció, que si arribem tard, sí, però aquí sí que m'agradaria fer un esment, vull dir, compte. Està molt bé que es parli molt de salut mental. Està molt bé parlar de la resiliència, que hem de treballar la resiliència. Està molt bé, però atenció, que ens estem hipertrofiant una mica, vull dir, que la vida té penes i que els nens han de saber que de tant en tant poden estar tristos i no estan malalts, que no han d'anar al psicòleg perquè les ha deixat el «nòvio» o la «nòvia.» Compte, ens estem hipertrofiant una mica i vigilem. És a dir, el malestar s'ha de prevenir, s'ha d'acompanyar, s'ha d'educar, però hem de tenir resiliència. Això vol dir que hem d'ensenyar els pares com han explicar els seus nens, que hem de tenir resiliència, que al món els hi passaran coses, vull dir, això és un tot.

Però no pensem, si us plau, que cada vegada que hi ha un malestar hem d'anar al psicòleg, al CSMIJ, no. Hem d'anar, potser, hem de tenir el millor, com el que dèiem, les polítiques de salut mental en totes les polítiques, potser sí que hem de tenir el

monitor de lleure una mica format per saber què fer, o a la biblioteca, o a l'escola de música, hem de fer xarxa al començament ja, i al CSMIJ han d'arribar les patologies, sinó... Però això no vol dir que ho haguem de deixar estar, ho hem d'anar fent. Tampoc no podem parar i fer tot això que no estem fent, però ho hem de fer al mateix temps, i ho hauríem de fer.

Els equips guiats i els equips de crisi. Per mi, els equips guia i els equips de crisi ha sigut la constatació que, si us plau, per favor, s'ha d'atendre en el medi natural. Què és això que un nen perdi cole per anar al CSMIJ o..., un dia sí, però si s'ha de fer una teràpia setmanal, realment? És un problema, llavors, per favor, els casos que s'atenen, i això no és prevenció, és atenció, aquests casos que s'atenen a l'entorn natural, o a l'escola, o en aquest cas, els equips de crisi, els equips guia a l'entorn que pot ser a casa, pot ser a la cafeteria del costat, pot ser al centre de lleure, pot ser a un parc. També els trastorns de la conducta alimentària s'ha demostrat, i té molta evidència, que si els tractem a casa, quan hi ha els primers debuts i no entrem en tot el circuit, de vegades es queda en poqueta cosa, això vol dir que hem de fer-ho diferent, és el que dèiem abans, ho hem de fer diferent.

Hem incorporat molts nous rols professionals, sí, arran de la necessitat que hem tingut de sortir, però això ara ho hem de traslladar també als hospitals, als CSMIJs, a tots aquests llocs. És importantíssim. Estem adaptant els models d'atenció a les necessitats, i aquests jo crec que són dos molt bons exemples. Que podrien funcionar millor? Segurament, i aniran funcionant millor. Que podrien atendre més casos? Doncs no, no podem. És que no podem. Ja ho voldríem, però no podem. Ara mateix no podem.

Llavors em dèieu de la coordinació o la descoordinació o la falta de coordinació entre departaments, qui ho supleix? Doncs les famílies i els professionals. Les famílies perquè fan el que poden i els professionals perquè fem el que podem també, i de vegades és amb un sobreesforç a les famílies, evidentment, clar, sí, sí.

Què més? Els infants tutelats. Com tots els col·lectius vulnerables, jo crec que hem de treballar des de dos vessants. És a dir, una atenció que jo crec que ha de ser preferent quan hi ha un trastorn, però sobretot s'ha de fer molta prevenció, és a dir, el CRAE o el CREI s'ha de convertir en un element educatiu que, com us ho diria,

que es repari una mica. Igual que quan tenim uns nens que tenen un problema de trastorn mental, treballem amb els pares perquè sàpiguen com manegar els símptomes, què fer a casa, doncs el mateix amb els educadors dels CRAE i dels CREI. Els hem de pagar bé perquè no canviïn, perquè no rotin, els hem de formar bé i hem de fer que ells, que seran la casa, la família d'aquests nens, vagin reparant i això és la base de la prevenció. Perquè aquests nens, sí, és cert, ja venen amb una motxilla, però totes les bones experiències i les experiències positives i d'arrelament que puguin tenir en el CRAE i en el CREI poden evitar-nos molts trastorns mentals.

Què més? Les coses més urgents, doncs és el que hem comentat abans. Per on començaria? Per tot alhora. Professionals, més coordinació, més recursos i a veure si entre tot això millorem l'accessibilitat. No sabia per on, jo què sé, què és primer, l'ou o la gallina? No, tot, tot alhora, si us plau.

Què més? El tema de, no sé què més em deixo. Les dades de CDIAP, és que no les sé, segurament estan al document, no les tinc al cap. Què més? Els menors hospitalitzats, hem d'evitar, intentar que no hospitalitzar-lo. Això vol dir que s'han d'atendre a l'entorn natural, que a l'escola hem de tenir mitjans, que hem d'ajudar molt els pares i les mares i els cuidadors, però hi ha nens que s'han d'hospitalitzar. Hem de procurar que sigui el menys temps possible, que puguin anar fent un retorn a casa progressiu i que es faci un seguiment alta en condicions, no pots tornar a casa..., hem de tornar ràpid a casa, sí, però amb un acompanyament. I això també vol professionals i recursos. I molta coordinació.

Per exemple, se m'acut, eh?, per posar un exemple, una nena, que normalment són nenes, amb un TCA, que ha estat ingressada perquè ha de recuperar el pes, tal, torna a casa al més aviat possible. Doncs potser l'equip del CSMIJ, o l'equip de crisi que li pugui fer un seguiment, o l'equip d'atenció a domicili, potser pot aprofitar també, i en lloc de desplaçar molts professionals del CSMIJ, fer-se acompanyar, què sé jo, per la infermera de salut i escola, que potser ja la coneix des de l'institut i és un recurs que ens pot ajudar i no hem de desplaçar tants professionals de l'especialitzada. Vull dir, que hem de trobar combinacions i hem de fer-ho diferent amb el que tenim. Podem tenir més, sí, però amb el que tenim, de passada, intentem coordinar-nos i jugar millor.

No sé si... Sí, complementes tu, jo crec que ja, més o menys...

Enric Marcos (representant de la Plataforma de la Infància de Catalunya)

Perfecte. Per part meva, també molt content i molt satisfet d'haver sentit la paraula prevenció tantes vegades avui a la cambra. Pensem que la prevenció i la promoció de la salut és un element clau, un element fonamental, i quan parlem de prevenció és un concepte ampli. Estem parlant de prevenir l'inici de conductes de risc o conductes problemàtiques, però també estem parlant de detectar precoçment i d'acompanyar per evitar que aquestes situacions es compliquin.

A nivell fins i tot de pressupostos, a nivell econòmic, ja comencen a haver cada cop més estudis i més evidència i es calcula que per cada euro invertit en prevenció s'estalvien entre dotze i catorze euros en tractament. És a dir, tenim dades concretes i fins i tot fent autocrítica, cada cop tenim materials de Nacions Unides on ens plantegen quines són les intervencions de qualitat. I moltes vegades, des del nostre propi sector, falta encara més evidència. I és veritat, hem de seguir treballant, hem de seguir estudiant, però si implementéssim tot el que sabem que funciona, realment tindríem molta d'aquesta feina feta.

Complementant el que ja comentava la companya respecte al tema de xarxes socials, tot el que té a veure amb pantalles, al final, també ho podem veure com una oportunitat, una oportunitat de treballar les conductes addictives des de la gestió de riscos i plaers. És a dir, aquí ja no caiem en aquesta part de les drogues, són bones, dolentes, blanc o negre, sinó intentar buscar les potencialitats i evidentment prevenir els riscos. Ho heu comentat a la sessió anterior, però tenen algun element que, més enllà que siguin o no siguin addictives, sí que parlem sempre de la triple A, que són accessibles, són assequibles i, sobretot, són anònimes. I aquí s'ha de sumar aquest quart element que comentava, que és l'algoritme.

I aquí, totalment d'acord. Aquí el que hem d'intentar, entre totes, és crear mesures que, d'alguna forma, limitin aquest tipus de sistemes, que l'únic que busquen és el que es diuen mecanismes de reducció de la fricció conductual, que les utilitzem també els adults i les adultes més sovint i amb més intensitat de la que voldríem. I aquí afegir que sí que hi ha un element que el símptoma es retroalimenta i aquí sí que ens trobem, per exemple, comentava el tema de trastorns de conducta

alimentària o altres situacions, l'algoritme et dona més del que a tu t'agrada, si el que a tu t'interessa ja està despertant un tipus de simptomatologia, doncs això el que fa és, d'alguna forma, complicar-ho encara més.

I per finalitzar, dintre de totes aquestes intervencions que comentàveu, que ho prioritzàvem, aquí tenim els determinants psicosocials de la persona però també hi ha els determinants d'entorn. I aquí, evidentment, ja ho dèiem, tot el que té a veure amb la família, amb dotar-la de recursos tant a nivell econòmic com a nivell de pautes educatives, pensem que és un element fonamental per poder treballar en qualitat amb aquests infants, adolescents i joves.

La presidenta

Bé, doncs moltes gràcies als compareixents, a senyora Rosalia Sanglas, el senyor Enric Marcos i la senyora Judith Calabria per aquesta exposició i fins a una altra ocasió. Molt bé. Suspenem ara res, trenta segons mentre els compareixents es retiren de la taula i ho reprendrem...

(Pausa llarga.)

La presidenta

D'acord, continuem, si us plau.

Control del compliment de la Resolució 392/XV, sobre uns entorns escolars segurs i saludables

290-00345/15

I ara seria la tramitació del control del compliment de les resolucions aprovades en aquesta Comissió d'Infància. I en aquest cas, els diputats Salvador Vergés, portaveu del Grup Parlamentari de Junts, Rosa Jové, portaveu del Grup Parlamentari de Junts a la Comissió de Salut i el diputat Jordi Fàbrega, diputat del Grup Parlamentari de Junts, d'acord amb el que estableix l'article 168.4 del Reglament del Parlament, han sol·licitat el criteri de la Comissió pel que fa al compliment de la resolució 392/XV, sobre uns entorns escolars segurs i agradables, BOPC 335 i en el BOPC 453, del

30 de febrer del 2026, es va publicar la documentació ja relativa en aquest compliment. Però amb això es dona la paraula al diputat del grup sol·licitant, el senyor Jordi Fàbrega, per tal de manifestar el seu criteri sobre el compliment de la resolució, per un temps màxim de set minuts.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Moltes gràcies, presidenta. Un plaer veure-la de nou per aquí. Bé, la Resolució 392/XV no va néixer d'un despatx ni d'una ocurrència política puntual. Va néixer, i tots ho recordarem, després d'una compareixença a la Comissió d'Infància, en aquesta comissió, on experts de la Societat Catalana de Pediatria ens van presentar el Decàleg per uns entorns escolars segurs i saludables. Era un document rigorós basat en l'evidència científica i pensat per protegir la salut dels infants. I cal recordar que aquesta proposta de resolució va venir signada conjuntament pels grups de Junts, d'Esquerra, del PP, dels Comuns i de la CUP, és a dir, amb un consens parlamentari molt ampli, perquè enteníem que estàvem parlant de salut pública, d'infància i de prevenció.

I si avui demanem aquest control de compliment és perquè la mateixa Societat Catalana de Pediatria ens ha traslladat la seva preocupació davant la manca de desplegament real d'allò que aquest Parlament va aprovar. I sincerament, després de llegir l'informe de Govern, entenem perfectament aquesta preocupació de la Societat Catalana de Pediatria. Perquè quan un llegeix la resolució aprovada i la compara amb la resposta del Govern, el que veu és que hi ha més justificacions que compliment efectiu.

És cert que hi ha alguns elements que podríem considerar com a positius. Per exemple, que en les noves actuacions o reformes es prevegi instal·lar sensors de CO₂ i de llum. O que es faci referència a la naturalització dels patis i a la necessitat d'adaptació climàtica. També és positiu que es reforcin programes com Classes sense fum o que es treballi la prevenció del consum d'alcohol a les escoles. Però el problema és que la resolució no demanava bones intencions ni referències genèriques, demanava actuacions concretes. I aquí és on nosaltres creiem que el Govern no compleix.

Per exemple, la resolució deia literalment: «Instal·lar sensors de qualitat d'aire i acústics a totes les escoles i també a aules i espais compartits.» Què respon el Govern? Que només s'instal·len en obres noves, ampliacions o reformes, i que la resta s'ha de fer una planificació a llarg termini. Per tant, no s'està complint el mandat del Parlament. El Parlament no va aprovar anar-ho fent si algun dia hi ha reformes, va aprovar fer-ho a totes les escoles.

Tampoc es compleix el punt referit a les subvencions als municipis. La resolució demanava explícitament una convocatòria de subvencions perquè els ajuntaments poguessin incorporar gradualment els punts del decàleg en les seves polítiques urbanístiques als entorns escolars, i una altra convocatòria específica per naturalitzar patis i entorns escolars. I l'informe no parla de cap convocatòria concreta. Parla d'un acord de govern, parla de línies generals, parla de la xarxa d'escoles verdes i diu que molts ajuntaments estan fent actuacions. Això no és el que es va aprovar.

El Parlament va demanar recursos, convocatòries i un impuls efectiu per part del Govern, no una descripció genèrica de coses que alguns municipis ja fan, per cert, pel seu compte. I encara hi ha una absència especialment significativa en la resposta, perquè si es llegeix el decàleg elaborat per la Societat Catalana de Pediatria, es veu que una de les mesures centrals és precisament la reducció del trànsit motoritzat al voltant de les escoles, la pacificació dels entorns escolars i la recuperació d'aquests espais per als infants. I sincerament, sorprèn, que l'informe de Govern no en faci cap menció.

No parla de restriccions del trànsit, no parla de pacificació, no parla de reducció de contaminació vinculada a vehicles, no es parla de guanyar espai públic segur per infants a les entrades i sortides dels centres. I això és especialment greu, perquè la contaminació atmosfèrica i acústica...

Fitxer 9

derivada del trànsit és precisament un dels principals factors de risc de la salut mediambiental infantil que van motivar aquesta resolució. Per tant, tenim la sensació que el govern ha parlat, ha respost parlant d'aspectes complementaris o genèrics,

però evitant entrar en la qüestió central que plantejava el decàleg i que el Parlament va assumir com a pròpia. Avançar cap a uns entorns escolars realment pacífics, saludables i segurs.

També és especialment rellevant el punt sobre l'activitat lectiva a l'aire lliure. La resolució parlava de fomentar-la i facilitar-la, com a mínim un cop per setmana. I el Govern respon dient, bàsicament, que el decret curricular ja ho permet. Permetre no és fomentar, permetre no és facilitar. Permetre no és desplegar polítiques públiques... (*Forta remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, escoltem la persona...

Jordi Fàbrega i Sabaté

Perquè si realment el que es vol és impulsar l'aprenentatge a l'aire lliure, cal formació, calen guies, calen recursos, cal coordinació amb els municipis i cal ajudar els centres educatius. I d'això a l'informe no hi ha res. Exactament igual que amb els plans de salut mediambientals escolars. La resolució demanava establir plans per a cada centre educatiu, amb diagnòstic i participació de la comunitat educativa. I què respon el Govern? Que la salut mediambiental ja està integrada al currículum. Això no és el que demanava el Parlament. Una cosa és incorporar conceptes al currículum i una altra, molt diferent, és que cada centre tingui un pla de salut mediambiental, amb diagnòstic, objectius, participació i seguiment.

I encara hi ha un altre punt especialment preocupant. Aquest grup d'experts, el grup de treball amb experts i societats científiques que demanava crear aquesta resolució. L'informe senzillament no en diu res. Cap menció. I això és especialment greu perquè recordem que aquesta resolució neix del treball i del coneixement científic de la Societat Catalana de Pediatria i altres experts en salut mediambiental i infantil.

Per tant, nosaltres avui aquí no diem que no s'hagi fet res, seria injust, però sí que diem que el compliment és parcial, és insuficient i en alguns punts molt allunyats del mandat aprovat pel Parlament. I això per nosaltres és important, perquè no estem parlant d'una qüestió menor, estem parlant de la qualitat d'aire que respiren els infants, del soroll, de les illes de calor, de la salut mental i de la prevenció

d'addiccions, de la reforma amb la natura, de la relació amb la natura i, en definitiva, de com els entorns condicionen el desenvolupament físic i emocional dels nens i nenes del nostre país.

Perquè protegir els infants no és només posar sensors o citar decrets curriculars, és tenir el coratge de transformar els entorns escolars, reduir el trànsit motoritzat i posar la salut dels nens i nenes per davant de la comoditat dels vehicles. Per això demanem al Govern que es deixi de limitar, citar decrets ja existents i comenci a desplegar mesures concretes, quantificables i calendaritzades, perquè el Parlament ho va aprovar i perquè els infants es mereixen que allò que aprova el Parlament no es quedi només en bones paraules.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies, diputat. A continuació, s'obre el torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament amb relació al compliment, amb un temps màxim de tres minuts per cada grup parlamentari. I ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la senyora Najat Drioueche.

Najat Drioueche Ben Moussa

Moltíssimes gràcies, presidenta. Com molt bé ha explicat el company Jordi Fàbrega, nosaltres, evidentment, compartim les seves paraules. De fet, quan vam veure l'ordre del dia, el primer que vam fer, evidentment, és posar-nos també en contacte amb l'entitat i les persones que han promogut, persones expertes, que han promogut la iniciativa i que van venir aquí a comparèixer i volíem també saber com ells valoraven aquest compliment de la proposta de resolució. I ens va sorprendre que, evidentment, del que vam aprovar al que realment accions que s'han fet, hi ha una gran diferència.

I creiem que quan parlem de la salut i, en aquest cas, una salut ambiental que té un impacte directe sobre els infants en els centres educatius, crec que hem de ser responsables tots i totes i, evidentment, també ser exigents amb allò que aprova el Parlament i que, al final, ho hauria de complir el Govern, perquè al final és un mandat d'aquest Parlament. I, per això, nosaltres, que vagi per endavant, creiem que el

Govern en aquest sentit no ha complert i el nostre posicionament, evidentment, és en contra que hagi complert allò que li demanàvem en la proposta de resolució.

També és un tema que a nosaltres en el seu moment ens va preocupar, com Esquerra a Barcelona, i també el vam treballar des de l'Ajuntament de Barcelona, des de l'àmbit d'educació, i també els sorprèn aquesta lentitud a l'hora de complir amb la proposta de resolució que va aprovar aquí. Dit això, doncs, com no pot ser d'una altra manera, donem suport a la proposta dels companys.

La presidenta

Molt bé, gràcies, diputada. A continuació és el Grup dels Comuns, amb la senyora Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, presidenta. La resolució a la què ens estem referint va ser presentada per diversos grups, un d'ells va ser el Grup de Comuns i en la mateixa s'instava a implementar tot un seguit de mesures sobre la base del decàleg de la Societat Catalana de Pediatria. Per tant, es tractava de prioritzar pacificació del trànsit, millorar la qualitat de l'aire, naturalització dels espais i la reducció de la contaminació, també de la contaminació acústica a les escoles.

A nosaltres, a més a més, el tema de la pacificació ens semblava clau per l'especial vulnerabilitat d'infants als contaminants, per la seva respiració a concentracions especialment elevades, amb efectes greus, de caràcter cognitiu, de tipus respiratori, endocrí, etcètera. Per tant, uns entorns escolars més amables, verds i segurs contribueixen de ben segur a aquesta adaptació a un canvi climàtic que ja és aquí, així com a la reducció dels accidents de trànsit a la zona.

La iniciativa buscava diversos objectius, però el nucli de la mateixa era aquesta transformació dels entorns i també de part de les instal·lacions escolars, reduint aquests riscos i, per tant, contribuint a millorar la salut dels infants i dels adolescents que assisteixen als mateixos. Fins i tot amb alguns compromisos molt específics com, tenint en compte que parlem de competències municipals, dotar una línia de subvencions adreçada als ajuntaments, perquè fossin els municipis els que incorporessin gradualment els punts del decàleg en les seves polítiques

urbanístiques en aquests entorns escolars o la creació d'un grup de treball entre Govern, experts de societats científiques i associacions ciutadanes per poder assessorar en les mesures a adoptar i poder-ne fer també un seguiment prou acurat i una adequada avaluació dels resultats.

Malgrat aquest fet, que formava part del nucli de la proposta, l'informe del Govern no entra en excessives concrecions sobre el grau de compliment i, per algunes d'aquestes qüestions, de fet, no fa referència i hi passa molt de puntetes i, en conseqüència, difícilment es pot estar donant compliment a allò que no es considera prou rellevant com per ser esmentat a l'informe de compliment, malgrat la importància d'aquests acords de la resolució aprovats oportunament i, per tant, ens pronunciarem respecte a la falta de compliment.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, el Grup del Partit Popular, té el torn la diputada Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, presidenta. Bé, el diputat Fàbrega ja es posat en detall en referència a aquest compliment i d'aquesta proposta de resolució. De fet, el control que ens respon el Govern respon fent al·lusions ja a qüestions anteriorment regulades, si per decrets, també en col·laboració amb l'Agència de Salut Pública de Catalunya o bé que ja està integrat al currículum. Per tant, no aporten massa res nou que s'estigui executant. I hi ha qüestions molt concretes, com convocatòries específiques, recursos, també espais públics segurs, a les entrades i sortides dels centres educatius. Nosaltres ho hem comprovat, ho hem preguntat i ens diuen que no s'està executant.

D'altres també, amb pressupost zero, com l'activitat lectiva de lectura a l'aire lliure, a molts dels centres educatius també els hem preguntat i els responen que no s'està fent. Per tant, i en conseqüència, em sap greu dir-ho, però el cert és que el compliment per part del Govern és regular per no dir tirant a baix i suspès i donarem suport doncs a aquest incompliment.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, pel Grup de la CUP, té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, presidenta. La CUP vam impulsar aquesta proposta de resolució en la què es basa aquest informe de compliment perquè se centra en la salut dels infants, des d'aquesta necessitat urgent d'adaptar escoles i ciutats a l'emergència climàtica, i per això precisament ens preocupa la resposta del Govern, perquè quan llegim l'informe de compliment el que trobem és sobretot una recopilació de programes, de decrets que ja existeixen, de declaracions d'intencions. Però el nucli central de la resolució, que és aquesta pacificació real dels entorns escolars, pràcticament desapareix aquí.

La proposta de resolució no anava exclusivament..., un segon perdó, que he perdut el document..., ara, perdó, gràcies. La resolució no anava de posar sensors, de parlar de sostenibilitat al currículum, sinó que demanava reduir el trànsit motoritzat davant de les escoles, de guanyar espai públic pels infants, de disminuir contaminació i soroll, de crear camins segurs escolars, i de fer possible una mobilitat activa i saludable. I això no apareix reflectit en la resposta del Govern, perquè mentre que la proposta parlava de restricció de trànsit, de peatonalitzacions i de Ciutat 30, el Govern respon parlant de marcs curriculars i de projectes educatius que, evidentment, no és el mateix.

De fet, el mateix decàleg recorda una cosa que és molt important, i és que els infants no poden decidir sobre l'entorn on viuen i estudien, però són els que més pateixen aquesta contaminació atmosfèrica i acústica i, per tant, aquí hi ha una responsabilitat de qui sí que pot decidir i que és el Govern. Quan parlem d'entorns escolars segurs i saludables avui també és parlar d'emergència climàtica. Els infants són especialment vulnerables a la contaminació atmosfèrica, a les illes de calor, a un model urbà que està molt pensat pel vehicle privat. I aquesta contaminació actual afecta greument a la salut i al desenvolupament infantil, per això és incompreensible que continuem ampliant infraestructures i models de mobilitat que augmenten el

trànsit, quan tenen un impacte sobre la salut dels infants molt directe i quan ho tenim amb informes publicats .

També aquest informe va sobre classe i sobre equitat, perquè no tots els infants tenen patis verds, ombres, refugis climàtics o carrils bicis segurs. Hi ha escoles que passen calor extrema, escoles envoltades de trànsit intens, escoles on respirar aire net continua sent un privilegi. I, per això, ens preocupa que el Govern presenti com a compliment allò que en molts casos encara són plans de futur, línies generals o actuacions disperses.

Sobretot creiem que calen objectius concrets i el Govern encara no ho està fent, perquè protegir la salut dels infants no pot ser només una qüestió secundària, sinó que ha de ser una qüestió obligatòria i veiem que el govern no estava actuant en aquesta línia ni així ho reflecteix l'informe de compliment que ens ha presentat.

La presidenta

Molt bé; gràcies, diputada. Doncs a continuació se sotmet a la consideració de la comissió si..., *(Veus de fons.)* Perdó? Ai, perdoneu, anava ja *(La presidentariu.)* Clar, ja la volíem saltar, no se m'enfadi, eh? A continuació, el Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, amb la senyora diputada Mónica Ríos.

Mónica Ríos García

Gràcies, presidenta. Bé, vagi per endavant tot el respecte a la Societat Catalana de Pediatria, com no, pel decàleg que han fet i per la seva professionalitat i aquest neguit que segur que és compartit per tothom. Però és veritat que vostès saben que quan es governa hi ha aspectes col·laterals a tenir en compte. El senyor Fàbrega ha explicat molt bé el que planteja, l'explicació del Govern, vull dir, no insistiré. Però sí que ha comentat que actualment a les obres noves ja es contemplen aquests sensors i les preexistents, com bé ha comentat també, diuen que cal una planificació més a llarg termini i, a més a més, també parla que respecte a la naturalització dels patis i entorns escolars són moltes les necessitats d'adequació després de moltíssims anys de desinversió.

I quan parlen de prioritats potser cal recordar que a Catalunya hi ha unes dues mil set-cents escoles i encara a dia d'avui tenim nou-cents trenta-set barracons. Crec

que segurament convindran amb mi que els barracons no són un espai, un entorn adequat segurament pels nostres nens i nenes, i crec que també hauria de ser una prioritat respecte al marc del departament en aquest cas, tot i que estiguem a Infància, del Departament d'Educació. Tot i així, no vol dir que no estiguem d'acord amb els plantejaments i la necessitat de portar a terme aquestes accions.

També vostè ha comentat i no puc estar-me de dir que allò que aprova el Parlament s'ha de fer, o s'ha de respectar. Jo estava a l'anterior legislatura, li podria fer...

Fitxer 10

una llista molt llarga de moltíssimes qüestions que no es va portar a terme al govern en aquell moment i anteriors governs. No és excusa, segurament perquè els recursos són limitats, tots hem estat a l'oposició segurament i a govern i sabem quines cartes es juguen en ambdues situacions, però evidentment els recursos, com dic, són limitats i tot i així, tot tenir recursos limitats, un dèficit important en infraestructures educatives de molta desinversió de fa molts anys, tot i així, vostè ha dit que parcialment s'han fet actuacions enfocades una mica en el que proposava la proposta de resolució, que per cert, es va aprovar l'octubre de l'any passat, el 2025. Per tant, portem sis mesos de Govern, doncs miri, aquesta parcialitat és proporcional al temps que fa que es va aprovar aquesta proposta de resolució.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada.

Ara sí sotmetrem a la consideració de la comissió si el Govern ha donat compliment a la resolució.

Els vots afirmatius es consideren que han donat compliment, i els negatius que no.

S'inicia la votació (*Remor de veus.*) Com? Els vots afirmatius es consideren que s'ha donat compliment i els negatius que no s'ha donat compliment. (*Pausa.*) D'acord? Ho tenim tots clar? (*Pausa.*) D'acord.

Per tant, vots a favor?

Cinc vots del Partit Socialista.

Vots en contra?

Tenim tota la resta dels grups, 4 vots de Junts, 3 d'Esquerra, 2 del Partit Popular, 1 dels Comuns i 1 de la CUP.

I abstencions?

No hi ha ningú.

Per tant, la comissió considera que el Govern no ha donat compliment en aquesta resolució.

I sense cap altre afer a tractar, aixequem la sessió d'aquesta comissió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT